Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A.E. van VOGT

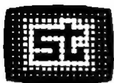
Făuritor de univers

485

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie:
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
TITI TUDORANCEA

Anticipaţia

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF, editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Redactor şef: *Viorica Podină*
Redactor literar: *Mihai Dan Pavelescu*
Tehnoredactarea: *Arcadie Daneliuc*
Coperta: *Walter Riess*

Tiparul: Regia Autonomă a imprimeriilor — Imprimeria „Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20 interior 2411

ABONAMENTELE se pot face direct la redacţie. Adresa noastră este: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781, telefon 17 72 44 sau 17 60 10 interior 1208

În atenţia cititorilor

Stimaţi cititori, vă informăm că la publicaţiile editate de Societatea „ŞTIINŢĂ TEHNICĂ" S.A. se pot face abonamente direct la redacţie.

Doritorii — persoane particulare, instituţii, şcoli, facultăţi, întreprinderi de stat şi particulare — pot intra în posesia revistelor noastre trimiţînd prin mandat poştal, în contul nostru 30 43 01 S.A. S.M.B., Banca Agricolă, contravaloarea abonamentului după cum urmează:

Revista „ŞTIINŢĂ şi TEHNICĂ" (lunară): un număr 35 lei, 105 lei trimestrial, 210 semestrial, 420 anual.

Revista „ANTICIPAŢIA" (literatură SF — lunară): un număr 25 lei, 75 lei trimestrial, 150 lei semestrial, 300 lei anual. Se pot face abonamente şi la oficiile poştale. În „Catalogul publicaţiilor interne" pe anul 1992 revista „Anticipaţia" se află la poziţia 267.

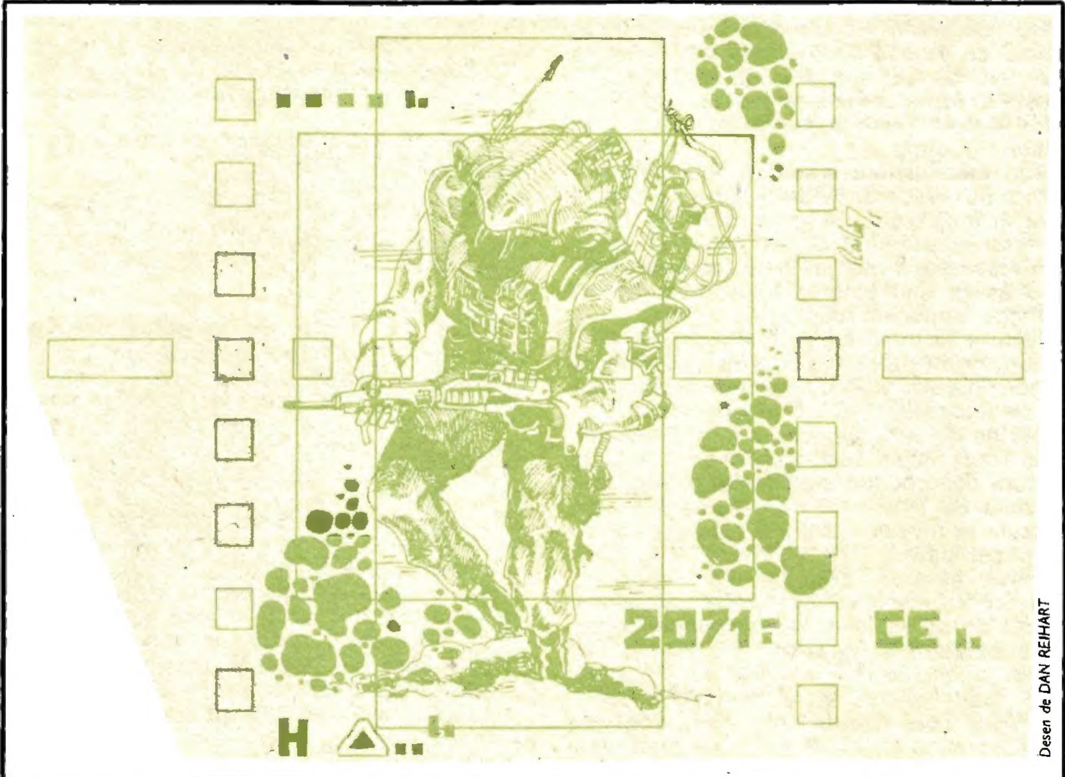
Revista „INFOCLUB" (o dată la două luni): un număr 60 lei, 180 lei semestrial, 360 lei anual.

Revista „BUSINESS TECH INTERNATIONAL" (o dată la două luni): un număr 60 lei, 180 lei semestrial, 360 lei anual.

Pe cotorul mandatului poştal specificaţi numele societăţii noastre, titlul revistei la care doriţi abonament şi numărul de exemplare solicitat, precum şi adresa exactă la care veţi primi coletul poştal.

IMPORTANT

Întrucît taxele poştale se percep acum diferenţiat, în funcţie de distanţă, acestea se vor achita de către destinatar la primirea, cu plata ramburs a abonamentului.

GHEORGHE PĂUN

Duminica, spre prînz

„Șase zile muncește, pe a șaptea închin-o Domnului!" E o poruncă. Cerească. Iar eu sînt un pămîntean care ia în serios poruncile ce ne pică din cer, mai ales dacă ele ne pretind să stăm în șezlong, cu o cafeluță în stînga și o sticlă în dreapta — „Sir John II, Finest blended whisky...". Mai departe nu pot citi, literele sînt mici și aurii și nu se deslușesc fără să deschizi bine ochii. Domnul meu se numește deci Sir John II, lui îi închin ziua de duminică, cu spatele spre lume **aș putea zice,** după o săptămînă de alergătură prin oraș. Iar cînd zic alergătură, puteți fi siguri că chiar acesta e cuvîntul. Șeful vine cu pilele lui, casiera cu ale ei, contabila și mai și. Plus telefonul, care sună, **aș putea zice,** ca la gară în vremea grevei. Toți vor să-și cumpere casele, gogorița cu mărirea chiriei a prins, oamenii își scot banii de la saltea și-și plătesc pereții. Iar eu trebuie să le măsor coșmeliile în lung și-n lat, la centimetru, că fără schița mea nu mișcă nimeni. Sînt un om important. Șase zile sînt important, măsor zeci de apartamente, și nu știu cum dracu' se întîmplă că sînt așezate parcă dinadins cît mai împrăștiate, piloșii sînt uniform repartizați în teritoriu, rar se întîmplă să fie doi dintre ei vecini. Alerg, ce să fac, alerg, **aș putea zice,** ca un zănatic, pentru pilele directorului și casierei și contabilei, jidov rătăcitor — de director mi-e oarecum teamă, de, e șef, casiera îmi place (iar ea profită, își leagănă șoldurile și profită), de contabilă am nevoie, asta e, alerg —, dar duminica, a șaptea zi, iau din debara o sticlă colectată în timpul săptămînii — asta e tariful meu, un whisky, ce e mult?! niciodată nu accept bani! —, iau o sticlă, o mîngîi, o privesc în lumină, pun șezlongul în curte cînd e cald, în verandă cînd e așa-și-așa, în sufragerie iarna și... mă închin domnului Sir John. Sau Teacher's sau John Walker sau de care se nimerește. Dar duminica e pentru...

Fiiiuşt! Placc! Tiss...

Nu mă întorc nici de-ar fi coborît însuşi Moise, cu o nouă serie de porunci. Vreo pasăre. Nu se mai aud decît greierii. Ţiuie ca proştii în iarba zbîrlită de secetă. Asta a fost visul meu: o casă la marginea oraşului, cu greieri în curte...

Bun medicament whiskyul ăsta, nici n-apuci bine să iei sticla de la gură că şi simţi cum îţi încălzeşte stomacul, cum trece apoi ca printr-o sită şi ia la rînd celulă cu celulă şi o masează, îi închide ochii, **aş putea zice,** şi o aşază mai bine la locul ei, adormită, aromită, împăcată cu lumea.

Totul e la locul lui dacă-l ai pe Sir John alături. Printre frunzele cireşului, soarele pătrunde în voie, simt cum îmi încălzeşte blugii pe coapse, cred că şi cozorocul ca o streaşină de culă oltenească e la fel de cald, mi-am tras şapca peste ochi şi simt cu nasul căldura cozorocului. Sau poate e o iluzie, e senzaţia de bine care mă stăpîneşte, materializată la nivelul nasului. Poate e chiar Sir John cel care...

Tasss, tisss...

Încerc să mă uit în spate fără să-mi mişc fundul de pe şezlong, dar chestia asta reuşeşte berzelor şi girafelor, nu şi mie. Mă sprijin pe Sir John, cu gîndul să mă întorc totuşi, dar răcoarea sticlei îmi topeşte pornirea, trag boiereşte un gît, plescăi buzele şi-mi las mîna să atîrne din nou, grea, definitiv verticală, pendul încremenit. E duminică, zi poruncită pentru odihnă. Închid ochii, aş închide şi urechile dacă aş putea.

Respir rar şi bine, îmi mişc libere degetele de la picioare, încerc să mă gîndesc la ceva roz, nişte voaluri, parfumate, am gînduri parfumate, nu am nici un gînd, ceva pluteşte difuz prin spatele retinei, prin creier, ochii îi am închişi — nici nu mai ştiu cum arată o ruletă, n-am măsurat şi nu voi măsura niciodată pereţi, proaspăt zugrăviţi sau igrasioşi, scorojiţi sau încărcaţi cu tablouri, mirosind a bucătărie, a sudoare, a om, tot felul de pereţi. Ruleta e ca un şarpe, alunecă pe pereţi, a căpătat culoarea roz, pereţii sînt de voal, plutesc...

Dar dacă în spatele meu e un şarpe!

Şerpii sîsîie, într-adevăr!

Dar nu fac placc! ca o portieră de maşină străineză, bine unsă, **aş putea zice.**

În spatele meu o fi o maşină străineză, a picat din cer, cu Moise înăuntru, pe iarba de lîngă coşmelia mea, ha, ha, ha. „Porunca poruncilor, fiule: de-acum închină-i domnului Sir John două zile pe săptămînă, că de-aia i se zice Sir John II, **doi,** ai auzit?!" „Mă supun, Preasfinte, mă supun... Dar dacă o să-mi dea cineva şi Sir John III?..." „Nu fi lacom, fiule, nemulţumitului i se ia darul. Ţi-ajung două zile." „Mi-ajung, Preasfinte, iartă-mă, am hulit, sînt un păcătos. Trec chiar acum la îndeplinirea poruncii..."

Drace! Cad!

•

Să nu credeţi că am scăpat sticla. Dimpotrivă, am strîns-o de gît cu aşa pătimaşă grijă de mă dureau degetele cînd mi-am revenit.

Eram în iarbă, cu şezlongul aşezat pe jumătate peste mine.

Îmi amintesc perfect cum a fost.

M-am întors spre stînga, mi-am săltat capul, ca să pot privi pe sub cozoroc, şezlongul a scîrţîit, am răsturnat cafeaua. Dar nu şi sticla.

Am privit în spate.

Ceva, ca un diamant, **aş putea zice,** perfect şlefuit, cu feţele strălucitoare, un diamant cît o baracă, plutea, asta e, plutea la vreo jumătate de metru de sol, da, de **sol,** nu era iarbă sub el, m-am lămurit mai tîrziu că iarba era arsă, atunci am intuit doar că sub... chestia aceea nu mai era iarbă, se rotea, o faţă a navei — zic acum navă, atunci m-am gîndit la un diamant — era deschisă, adică nu era, cum să spun? se vedea prin ea interiorul, ceva complicat, nu pot să-l descriu, o mare aglomerare, în orice caz, de metal strălucitor, erau şi nişte lumini, nişte fante luminoase, nişte... în sfîrşit, nu contează, impresia era de maşină perfectă, funcţionînd perfect, ceresc, s-a deschis apoi o altă faţă a navei-diamant şi au început să coboare, plutind, trei mogîldeţe alungite, poate roboţi, poate fiinţe în costume de scafandru, păreau de metal şi aveau cleşti şi antene şi nişte tije, pe care le-au îndreptat spre mine... au clipit, am auzit nişte bip, bip-uri, dar cred că eram deja leşinat, am simţit cum vine şezlongul peste mine, dar n-am simţit razele care au plecat din tijele popîndăilor de metal, ţintindu-mi parcă ochii. Am căzut, **aş putea zice,** ca un sac cu nisip. Dar sticla n-am scăpat-o...

•

Nu cred că a durat mult pînă m-am trezit. Simţeam doar că şapca mă strînge şi că şoldul mă doare din cauza ceştii de cafea de sub mine. Sticla se vărsase aproape cu totul. Am vrut să înjur, dar gura mi-era încleştată, năclăită de salivă acidă, lipicioasă.

Nava nu mai era!

M-am ridicat. Mi-am desprins unul cîte unul degetele de pe Sir John, mi-am scuturat şi frecat mîna, mi-am săltat cozorocul. Pămîntul se cam legăna, ca o corabie fără margini era pămîntul. Dacă m-ar fi văzut cineva, ar fi crezut că mă mişc aşa din cauza băuturii.

Un cerc de iarbă arsă! Aneantizată. Bulgări calcinaţi. Un tub, dintr-un material ce-şi schimba mereu culoarea. Pîlpîia. L-am luat ca un boşiman care vede pentru prima dată o lanternă. Am stat cu el în mînă, privind împrejur. Gînduri puţine şi încîlcite, nestruc-

turate. Cilindrul din mîna mea era cînd rece, cînd cald, cînd violet, cînd alb-aluminiu. N-avea capete, vreau să zic; era ca o bucată de țeavă, neagră pe dinăuntru. Am privit prin tub dintr-o parte în alta. Nimic! Noapte! Am încercat să...

Am urlat de s-a auzit pînă la ceruri! Aș fi vrut să urlu. N-am putut scoate altceva decît un mormăit neînsemnat, o gîlgîială chinuită, fălcile îmi erau tetanizate. Mă dureau ochii, lăcașurile lor, globii oculari îmi deveniseră colțuroși, ca diamantele parcă, le simțeam muchiile apăsînd pe găvane.

Ambele degete îmi fuseseră retezate! Brici.

Priveam ca năucul și făceam inventarul. Osul, alb-gălbui, cu firișoare roșii, vag cafeniu la mijloc, straturi de mușchi și de grăsime, foițe ca de ceapă, roșii și galbene, un vas mai gros de sînge, pielea, două straturi. Neașteptat de complicat e un deget în secțiune transversală. Reușesc să gem cu adevărat, simt lacrimile pe obraz, continui să privesc siderat mîna ciuntită.

Secțiune perfectă, parcă acoperită cu o peliculă de sticlă. Material didactic. Nici o picătură de sînge, uscat, curat, profesional. O falangă și jumătate, arătătorul și mijlociul de la mîna stîngă. Mîna complet amorțită, cu o flacără în cioturile la care nu încetez să mă uit. O durere, care nu mai e durere, a fost înlocuită de o arsură care pîlpîie, un tremur care îmi cuprinde întreg corpul. Simt durerea și arsura de atunci, o simt ca atunci, de fiecare dată cînd stau și rememorez. Mărturisesc că uneori îmi place să-mi amintesc cum a fost.

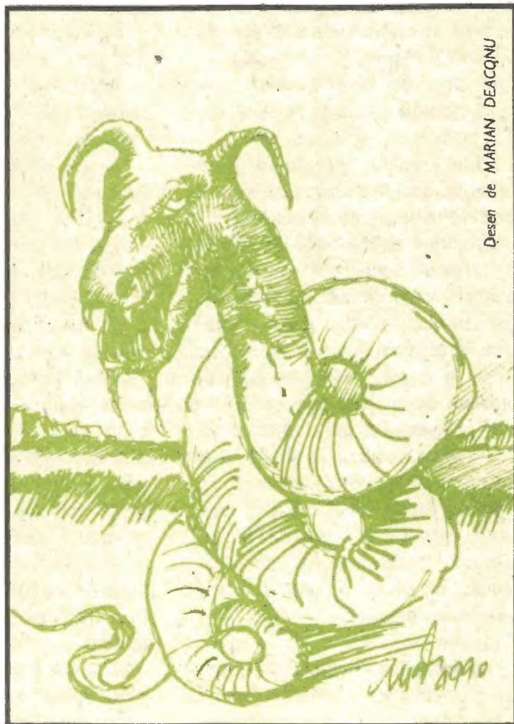
Scăpasem, desigur, cilindrul. Am căutat un băț, am vrut să-l ridic. Nix. Am băgat cu grijă bățul înăuntru, am săltat bățul scurtat cu cît intrase în întunericul din cilindru. Am încercat din nou, au mai dispărut cîțiva centimetri. Am împins o pietricică în cilindru și am văzut cum dispare, milimetru cu milimetru, după ce trece de marginea de aluminiu pîlpîitor. Am ridicat tubul cu mîna, am lăsat să cadă prin el restul de băț, bulgări, fire de iarbă. Dispăreau. Frunze, o bucată de ulucă, gîtul sticlei. Nici măcar fum nu ieșea. Neant. Am găsit un cui. Aceeași soartă. Plastic, lemn, metal. În lumea falangelor! Am apropiat iar un deget — cred că eram deja nebun — de cercul de întuneric care sorbea tot ceea ce trecea dincolo de el și din nou am scăpat „obiectul". Parcă cineva îmi jupuise pielea, pentru a avea modelul amprentei. Cilindrul a căzut într-un capăt și apoi s-a așezat orizontal, dar, pînă să se rostogolească, a și „mîncat" pămîntul pe care l-a prins în el, parcă nici nu fusese.

Nu mi-a fost greu să găsesc un greiere și să-l împing în tub. Aveau aceeași culoare, nici n-am văzut cînd a dispărut. Am prins și o buburuză. Flori, iarbă, pietricele, un nasture, tot ce-mi cădea în mînă. Cred că aș fi continuat toată ziua. Uitasem de degete, îmi reaminteam doar cînd voiam să apuc ceva cu ele, mă ajutam însă destul de bine și cu cioatele. Nu mă mai dureau, doar o vagă fierbințeală, nici nu se mai vedea interiorul, crusta ca de sticlă care acoperea tăietura se opacizase.

Aș fi continuat, zic, toată ziua, dacă nu se auzea iar, de data asta deasupra mea, tiss, tașșș, tașșș...

Am căzut în fund ca o mămăligă, **aș putea zice.** Nava s-a oprit la cîțiva metri de mine, o față a diamantului s-a resorbit și, nu știu cum, cilindrul din mînă a țîșnit pur și simplu și a intrat înăuntru, încastrîndu-se într-un panou cu fante pîlpîitoare, manete și butoane. Un robot sau poate o vietate în costum de scafandru și-a clănțănit de cîteva ori cleștii spre mine, voia să mă sperie sau să mă salute?, apoi peretele navei a „crescut" la loc și tișșș... diamantul a pornit în sus, micșorîndu-se rapid și dispărînd în cîteva clipe.

Un greiere nătîng mi-a sărit din iarbă în obraz, silindu-mă să mă pălmuiesc scurt, involuntar, cu mîna stîngă. Mi-am privit ca un miop, de aproape, holbîndu-mă, degetele intacte, ușor străvezii, ca de ceară, ca de mort, m-am ridicat clătinînd din cap, am ajuns împleticindu-mă la șezlong și m-am prăbușit în el, gol de gînduri, **aș putea zice,** gol de gînduri, gol de gînduri... cu Sir John alături...

Desen de MARIAN DEACONU

Alexander Scott stătea, nehotărît și amuzat, între cei doi negustori care continuau să se certe:

— De ce mi-ai luat covorul?

— Treanța aia? Păi, am găsit-o și...

— Era covorul meu...

— Tacă-ți fleanca! Ți se pare!

— Ba nu. L-ai văzut pe curcan venind și...

Celălalt îl prinse de umăr:

— Taci! Ți se pare! repetă. Dar dacă ții, uite, îți plătesc...

— Ai acoperit lada cu el! țipă negustorul cel gras.

Alexander ciuli urechile.

— Da, se grăbi celălalt, sînt niște fructe acolo și nu trebuie să stea în soare.

— Minți! strigă la rîndul lui proprietarul covorului. Ai o...

— Recunosc! se înghesui pîrîtul între grăsan și polițist. Recunosc, i-am furat zdreanța. Îmi plăcea și...

— Are un anu! reuși celălalt să spună.

Scott îi dădu la o parte și se îndreptă spre forma ciudată, ascunsă sub covorul buclucaș. Ridică un colț al țesăturii. Printre scîndurile lăzii ghici ochii sclipitori ai anu-ului — pasărea de zăpadă ce călătorea în timp. Ridică arma și, cu gesturi intrate deja în reflex, pulveriză în neant covorul și tot ce se afla sub el.

Pîrîtul scoase un strigăt și o rupse la fugă, încercînd să se ascundă în mulțimea pestriță ce anima tîrgul. Brațul lui R-08 se roti lent; flacăra albăstruie ocoli o tarabă și-l cuprinse pe hoț, învăluindu-l din toate părțile. Omul se prăbuși fără zgomot.

— Ai fi putut să-l mai lași! se întoarse Scott spre robot.

— Legea e lege, locotenente.

— Mda, ridică acesta din umeri.

Cum naiba să-i explici unui creier metalic că, urmărindu-l pe negustor, poate ar fi aflat cine îi dăduse anu-ul — și asta ar fi fost mult mai important...

— Îmi dai?

— Poftim? se întoarse spre grăsanul antipatic. A, da, recompensa...

Scoase din buzunar un fir lung, auriu.

— Parcă văd că te duci și-l bei.

— Și ce-ai vrea să fac? Să mi-l pun la pălărie? îi răspunse celălalt obraznic; apoi, luîndu-și seama, îl întrebă cu glas coborît: Dacă-ți mai arăt unul, îmi mai dai?

Scott fu ispitit să-i trîntească un „Nu!" categoric, doar așa, ca să-i vadă reacția, dar își aminti că R era lîngă el și înregistra tot.

Negustorul îi citi gîndurile și-l avertiză, malițios:

— Legea spune clar: un cet pentru fiecare Călător Temporal!

Scott oftă:

— Hai, ia-o înainte!

IULIA ANANIA

LEGEA

Poate așa trebuia să fie el cel de azi, obosit și plictisit. Începea să devină monotonă meseria în condițiile astea.

— El e, el e! strigă negustorul, arătîndu-i un puștan de vreo cincisprezece ani, care încerca să șterpelească un măr.

— El, ce? se miră polițistul.

— Eu? făcu și băiatul, ducîndu-și mîinile la spate.

— Uite, aia! tropăia frenetic grăsanul. Cu aia merge! chițăi el, arătîndu-i cu degetul lanterna al cărei cap ieșea din buzunar.

— Asta? rîse puștiul. E doar o lanternă, uitați!

Apăsă pe buton și fasciculul luminos îi orbi pe cei doi. Scott văzu totuși cum băiatul începe să dispară din fața lor. Și înainte de a putea face vreo mișcare, flacăra albastră trimisă prompt de R-08 se încolăci în jurul conturului de ceață ce abia se mai ghicea. Corpul căzu cu o bufnitură surdă pe pămînt și rămase nemișcat în praful alb și fierbinte.

— Cît pe-aci să-l scăpăm! remarcă Alexander. Au ăștia o inventivitate...

— Dă-mi! ceru iar negustorul.

— Na-ți! Și să nu te mai văd!

Se îndepărtă furios, urmat de robot. Grăsanul rămase chicotind în mijlocul drumului.

Scott găsise un colțișor liber și se așezase pe un bolovan, la umbra lui R-08, socotind cu glas tare:

— Tipul cu covorul, fata și cei doi soți — fiecare cu un anu. Băiatul cu lanterna, cotoroanța cu șarpele fals și aia cu hardughia — cică era doar o crîșmă! — fac șase. Și încă doi cu păsările astea blestemate. Nu înțeleg: de unde apar?... Și vine prînzul, și căldura, și eu tot aici sînt... Cine naiba m-a pus...

— 18! anunță calm robotul.

— Puțin îmi pasă! i-o întoarse Alexander. Și grasul ăla... Parcă n-am fi în stare să-i găsim și singuri! Și, de fapt, de ce nu-i lasă pe toți în Timp? Ar circula pînă s-ar plictisi și pe urmă și-ar vedea fiecare de treaba lui.

— Așa e legea — răspunse invariabil R-08.

— Mai du-te dracului cu legea ta!

Rămaseră un timp în liniște, urmărind un convoi de dromaderi cu șase picioare, ce cărau niște baloți. În fruntea șirului un om striga, îndemnîndu-i. Caravana era încheiată de mai mulți roboți vechi, atît de uzați încît proprietarul nu le găsise nici un cumpărător. În urma roboților se tîra o mogîldeață acoperită cu o mantie prăfuită și murdară.

— Mda, filozofă Scott cu gîndul la fata cu puiul de anu, legea e lege. Păcat, era frumoasă.

— Te apropii de limita regretelor permise pentru 24 de ore! îl avertiză robotul.

— Deja?

— Ți-am socotit toate opiniile.

Alexander îl înjură pînă cînd nu-i mai veni în minte nici un cuvînt.

— Nici de asta nu mai sînt bun! spuse trist cînd își recăpătă suflul.

— 23.

— Și căldura asta...

Mogîldeața părăsise caravana și se așezase la umbra unui morman de gunoi, căutînd ceva într-o de-

sagă plină.

— Uite şi la ăla! făcu Scott. Sărac lipit pămîntului, n-are decît o traistă şi cine ştie de unde şi ce a furat de şi-a umplut-o... Pe ăla cine-l păzeşte?

— Rolul nostru nu e să păzim indivizii, ci să protejăm societatea! cită robotul. Pentru că societatea...

— Taci! îl întrerupse poliţistul.

Se îndreptă spre omul din faţa lui, urmat îndeaproape de android.

— Ce faci acolo?

Mogîldeaţa ridică desaga în braţe şi-şi pironi privirea asupra lui. Părea să fie un bătrîn, din cît ghicea Scott sub gluga ce-i umbrea faţa.

— Ai venit? se auzi o voce hîrîită.

— Să văd ce faci. Ce ai în traistă?

— Vino cu mine! rîse spart bătrînul şi se ridică greoi.

Nu era chiar atît de scund pe cît îşi închipuise poliţistul.

— Ce ai acolo? repetă el încăpăţînat, întinzînd mîna.

— Un paradon.

— Ce?

— Un paradon.

Bătrînul scoase o statuetă de bronz reprezentînd o pasăre.

— A, nimic! făcu Scott plictisit.

— Credeai că-s Călător Temporal? rîse din nou celălalt, vîrînd statueta în traistă.

— Nu credeam! mormăi Alexander înciudat, dînd să facă stînga-împrejur.

— Vino! repetă vocea ascuţită. O să-ţi arăt unul care chiar călătoreşte în Timp.

— La naiba!

Poliţistul se uită la robot — înregistrase totul. Nu era chip să aibă o clipă de linişte.

— Haide! se întoarse spre bătrîn. Unde e?

— Dincolo, la marginea tîrgului.

Porniră să-şi croiască drum printre vînzători şi cumpărători. Scott asculta neatent sporovăiala bătrînului, încercînd să-şi amintească unde mai văzuse...

— ...Nu?

— ...Ce ai zis? se dezmetici.

— Să-ţi povestesc ce spunea Călătorul.

— Da, sigur.

Ocoliră o tarabă cu droguri.

— Făcuse multe drumuri prin Timp, în viitor mai ales. Şi ajunsese la unele concluzii...

— Da? Te ascult.

Mai văzuse undeva statueta aceea.

— Realitatea în care trăim nu e singura. Mai există şi altele, o infinitate.

— Şi?

Mai auzise asta. La ce să te poţi aştepta din partea Călătorilor Temporali?

— În viitor se continuă realităţile prezentului. Dar între ele există spaţii. Viitorul nu-i fix. Are o marjă de incertitudine între nişte realităţi bine înţepenite şi de la care nu ne putem eschiva. Nu ne **vom** putea, mai bine zis. Însă în spaţiile dintre ele poţi „planta" ce realităţi doreşti. Cu un minim antrenament, desigur. Poţi să înlocuieşti, chiar, unele „imagini" intermediare. Numai realităţile fixe, absolute, nu se pot clinti.

Ce mai era şi teoria asta fantasmagorică? Iar statueta semăna cu... cu ce? Cu un şoim? Da. Şi cu mai ce?

— Ai înţeles pînă aici? Călătorii Temporali au observat toţi că dintr-un anumit punct în viitor nu mai există nici o realitate. Nimic preexistent. Şi au ajuns la concluzia că... pînă acolo ne-a fost.

— Cum? întoarse Scott capul spre bătrîn.

— Ca şi cînd n-am mai avea nici un viitor. Cineva, sau poate ceva, nu mă întreba, nu ştiu, fixează într-un fel realităţile ce trebuie neapărat parcurse. De la un moment dat nu mai există nimic înaintea noastră. Sîntem lăsaţi să ne descurcăm singuri.

— Şi nu putem? întrebă Scott cu o umbră de interes.

— Nu. Cei ce existăm în momentul ăsta, nu. Atunci Călătorii Temporali au hotărît să facă un fel de echipă. De... pionieri, să zicem. Sau cercetaşi. Care să fie trimişi în cel mai îndepărtat viitor, în ultima imagine existentă. Şi, de acolo, să fixeze realităţi în golul din faţa lor, astfel încît cei ce vor veni după ei, mulţimea cea mare, să aibă reperele care acum îi lipsesc.

Cu ce semăna? Statueta — cu ce semăna?

— Bine — îi strigă Scott peste o turmă de roboţi mici care trecu printre ei, acoperindu-i de praf — bine, dar de ce? Din moment ce nu mai sînt imagini în viitor, înseamnă că aşa trebuie să fie: să ne descurcăm singuri.

— Şi de unde ştii că nu asta şi facem? replică celălalt cu voce domoală, cînd ajunseră din nou unul lîngă altul. Doar n-o să stăm cu mîinile în sîn, aşteptînd să vină acea zi cînd, poate, va fi prea tîrziu.

— Mi se pare prea încurcat şi... Cred că n-o să reuşească. Fiindcă legea interzice călătoriile în Timp. Asta-i!

Ajunseseră la marginea tîrgului.

— Şi acum, înainte de a mi-l arăta pe Călătorul tău, mai scoate o dată pasărea aia.

— Fireşte, chicoti femeia, era şi timpul.

Femeia? Nu era un bătrîn?...

Poliţistul nu mai avu timp de reflecţii. Observă cu stupoare că statueta era mult mai mare, era cît un şoim adevărat, era... Era...

— Ştiu! strigă. Tu eşti Călătorul Temporal. Şi ăsta e un anu.

— Eu sînt, într-adevăr! rîse din nou bătrîna. Dar el e un paradon, şi e al tău.

— Chestia asta? A mea?

Întinse mîna, căci vroia să ia statueta înainte ca R-08 să tragă. Degetele i se loviră însă de un obstacol nevăzut. Mai încercă o dată, şi încă o dată, neţinînd seama de durere, pînă cînd înţelese că nu se putea atinge nici de obiect şi nici de bătrînă.

Care va să zică, era totuşi o femeie... Căută din ochi robotul, şi o nouă surpriză îl făcu să se retragă cu un pas: R-08 stătea în poziţie de drepţi, cu capul la picioare. Da, propriul lui cap de robot, pe care şi-l deşurubase, şi care zăcea acum în praf. Ochii erau închişi şi ledul de control se stinsese, dovadă că androidul era în întregime deconectat.

Primul sentiment al lui Scott, în-

registrat chiar de el cu uimire, fu o uşurare nespusă. Şi o senzaţie de eliberare.

— Hei, exclamă el, cum ai făcut şmecheria asta? Am încercat o dată şi eu, dar... Ah, nu mai sîntem cuplul ideal: eu — cîinele şi el — vînătorul! Ştii că-mi placi? se întoarse spre bătrînă. Totuşi... Îmi pare rău, dar tu ai un anu, aşa că... Deşi e doar o reprezentare.

— E un paradon.

Alexander se uită din nou la statuetă, şi paradonul întoarse capul, privindu-l în ochi. Preţ de o clipă Scott simţi că îngheaţă. Apoi încercă să-şi recapete calmul, rîzînd nesigur:

— Asta da, robot!

Dar privirea rece şi rea a păsării îl ţintuia mereu, şi atunci ştiu, aproape fizic îi apăru revelaţia, că **nu** avea în faţă un robot. Că îi era **frică**. Şi că se întîmpla ceva **foarte** ciudat cu ei trei. Instinctiv duse mîna la şold. Şi din nou ştiu, sau poate îşi aminti, că ar fi fost o prostie să tragă. Păstră totuşi arma în mînă, fiindcă era ceva cunoscut.

— Ce e...? se auzi întrebînd.

— În curînd va fi paradonul tău.

— Al meu? De ce? Şi ce este?

— Al tău, pentru că eu voi muri.

— Stai puţin, înghiţi în sec poliţistul, e o neînţelegere. Eu...

— Nu te grăbi. Nu ştii tot. Echipa aceea de cercetaşi... Are o misiune grea.

— Imposibilă! izbucni Scott. Patrulele îi vor vîna ca pe iepuri. Cine poate fi atît de nebun încît să accepte?...

— Au fost destui. Şi or să mai fie. Greu, pentru că trebuie să străbată realităţile din prezent şi viitor. Toate cîte sînt. Să adune gîndurile şi dorinţele tuturor fiinţelor — ca să le poată construi un viitor pe măsură.

— Dar e mai mult decît o viaţă...

— Şi ce e moartea? îl întrerupse bătrîna. Dacă nu o trecere în altă realitate? Ei nu vor muri niciodată. Atîta doar, că vor fi singurii care să ştie asta.

Alexander scutură capul.

— Nu, e o prostie! N-au nici o şansă... Faci parte din echipă, nu?

— O să fac, poate. Cînd va fi gata de plecare. Deocamdată ajut la constituirea ei.

— Tu? se miră el. Şi... paradonul?

— E o pasăre temporală... Nu, anu-ul e doar un fel de vehicul, o Maşină a Timpului construită de natură.

— Şi paradonul din ce e? De unde vine?

— Nu ştim de unde, dar el vine întotdeauna. Ne ajută. S-ar putea să fie...

— Materie, nu? îi ghici gîndul Scott. Substanţă originară, de pe vremea creării...

Nu-şi continuă cu glas tare ideea. I se părea prea îndrăzneaţă. Totuşi gîndi: „Atunci, poate energie. Poate...".

— Poate informaţie — afirmă bătrîna în locul lui. Nu ştim. El e prea înţelept. Sînt mai mulţi şi poate, într-o zi, cînd vom fi mari, o să-i vedem pe toţi şi le vom pricepe rostul. Deocamdată ne sînt de mare ajutor şi... Ştiu, dragul meu — mîngîie ea pasărea ce-şi desfăcea mereu aripile — eşti nerăbdător.

— E o aiureală!

Scott aruncă arma, vîrîndu-şi mîinile în buzunare.

— Vrei să cred... Eşti o babă nebună. Şi ai încălcat legea!

— Se prea poate. Şi tu eşti un poliţist care va dezerta, ca să ne ajute.

— Eu?!?

— Paradonul te-a ales, ca pe noi toţi. Te-a acceptat.

Scott se simţi copleşit de spaimă.

— Să mă accepte pînă nu mai poate! izbucni el. Doar nu m-am ţicnit! Hai, şterge-o repede, pînă nu apare vreo patrulă.

— Răbdare! îi şopti femeia păsării. Lui Alex întotdeauna i-a fost frică de paşi prea mari. Dar el...

Alex? Vocea moale îi aducea aminte de ceva de demult, o imagine neclară i se furişă în suflet şi avu presimţirea că i se va întîmpla ceva rău, ceva care o să-l schimbe.

— E... un alt test? încercă, nesigur. Vor să mă avanseze, nu? Sau să mă pună la încercare. Şi atunci au înscenat toată...

— E tîrziu, îl întrerupse vocea blîndă. Ei ne ajută. Şi, cînd vine timpul, zboară pentru noi. La revedere, Alex!

Ea se întoarse în lumină şi eliberă paradonul. Pasărea făcu un ocol larg, apoi reveni şi începu să zboare deasupra femeii. Scott o vedea planînd, vedea penele de bronz mişcîndu-se, picioarele adunate strîns, aripile bătînd puternic aerul, şi totuşi zbura pe loc, deasupra capului bătrînei.

Soarele străluci, dintr-o dată, pe luciul metalic al paradonului şi apoi în ochii femeii. Scott urmări raza, întîlni privirea căpruie, ca întotdeauna fixată asupra lui, auzi din nou vocea atît de cunoscută spunîndu-i pe nume, fiindcă îi plăcea să-i rostească numele.

Inima i se strînse, ca şi cum i s-ar fi furat o bătaie, apoi soarele se stinse şi foşnetul uscat al aripilor se transformă în plîns tăcut.

— Linda! strigă răguşit Scott şi fugi, orb, înspre ea.

Era o prerie întinsă, înflorită cum numai preria poate fi cînd vine timpul ploilor. Alexander inspiră adînc mireasma de pămînt reavăn. Se plecă fericit pe grumazul calului, îndemnîndu-l să-şi grăbească plutirea. Parcă zbura. Nesătul de atîta încîntare, îşi înfipse călcîiele în burta animalului. Armăsarul întoarse capul. Amurgul lumină în ochiul limpede întrebarea: de ce? doar eram atît de fericit... Calul se cabră şi poliţistul se trezi zburînd din şea.

Văzduhul era negru, nori de fum se tîrau peste tot, în lumina arsă de atîta căldură. Respiraţia grea a maşinilor ostenite tulbura ritmic tăcerea posomorîtă. Privirea lui Scott fu atrasă de o fetiţă murdară, pe jumătate dezbrăcată, ce sărea într-un picior printre liniile de tren, fredonîndu-şi:

Un cîntec, o floare,
O rază de soare,
Un zîmbet de-o clipă,
Un zbor pe-o aripă...

Fetiţa avea ochii mari, căprui. Alexander se împiedică ţopăind

printre şine şi căzu, căzu pe nişte scări, parcă într-o pivniţă. Se opri jos, undeva pe pămînt, poate la capătul drumului. Era beznă. Şi, în faţa lui, sclipeau în întuneric ochii rotunzi şi răi ai unui paradon. Ridică arma şi trase.

— Hei, locotenent Scott!

Deschise ochii.

— El e, vedeţi, el e!

În faţă, o grămadă murdară de cîrpe şi o statuetă. În spate, robotul descăpăţînat. În dreapta, negustorul cel gras, şeful lui şi alţi doi poliţişti.

— Ce vreţi? se întoarse spre ei.

— Băiete, începu maiorul, îmi pare rău! Ţi-ai depăşit îndatoririle. Ai ucis un om...

— Aşa-i, aşa-i! chicoti negustorul, frecîndu-şi mîinile. Doar roboţii au voie să ucidă oameni. Şi ia uitaţi aici...

Se apropie de zdrenţe şi le împrăştie cu piciorul. Statueta se rostogoli în praf.

— Bine, dar... Nu sînt decît nişte cîrpe! exclamă un poliţist, apropiindu-se.

— Nu e nimeni? se miră maiorul.

— Nu.

— Dar să ştiţi că... — se plînse negustorul.

— Luaţi-l! le ordonă şeful celor doi. Scott, dar ce s-a întîmplat cu R-ul tău? O să capeţi o amendă...

Alexander ridică din umeri, obosit. Privi statueta şi simţi picături reci, uscate, prelingîndu-i-se pe corp, pe haine. Stătu mult timp în ploaia metalică, urmărind băltoacele argintii ce se formau ici-colo, împrăştiind praful. Cei patru oameni plecară, şi abia după ce ei dispăruseră în zare ploaia conteni.

Scott se îndreptă spre paradon.

— Vino! îl chemă, oferindu-i braţul.

Cu o bătaie scurtă din aripi pasărea i se aşeză pe mînă, şi el simţi ghearele de bronz înfigîndu-i-se în haină.

— Acum eşti al meu, nu?

Scott îl privi în ochi.

— Ea a murit demult, în accidentul acela, pe cînd nici nu ne păsa de Timp... Dar tu ştii că vin pentru ea, nu?

Privirea paradonului era aţintită înainte, dar Alexander citi în ochii răi făgăduiala, sau poate speranţa.

— N-are a face! murmură el.

Ridică din nou capul şi, cu statueta pe braţ, porni cu paşi măsuraţi pe drumul alb, plin de praf, ce ducea spre zarea îndepărtată. De unde el ştia că va răsări soarele.

Undeva, în spate, vîntul acoperea, răbdător, cu fire invizibile de nisip, un robot cu capul la picioare.

VITRINA LITERARĂ

MAURICE RENARD

„OMUL TRUCAT" (şi alte trei „istorii ciudate")

Traducere, postfaţă şi note de Ion Hobana
Editura Labirint, Bucureşti, 1991, 190 pag, 50 lei

Volumul cuprinde povestirile „Omul cu trup inconsistent", „Ceaţa din 26 octombrie", „Un gentilom fizician" şi nuvela ce dă şi titlul volumului. Alături de J. H. Rosny Ainé (autorul remarcabilei povestiri „Xipehuzii", al romanului „Navigatorii infinitului" şi recent editatei nuvele „Moartea Pămîntului" la Editura Coresi din Braşov ca şi în fanzinul „467" din Craiova), Maurice Renard este unul din autorii notabili ai anticipaţiei franceze a începutului de secol.

„Omul trucat" a fost publicat şi în „Colecţia de povestiri SF" în 1967, „Ceaţa din 26 octombrie" în retrospectiva anticipaţiei franceze „Viitorul a început ieri", realizată tot de Ion Hobana, căruia îi aparţine meritul de a fi reuşit lansarea primului volum de povestiri scrise de M. Renard.

Interesul dovedit de Ion Hobana pe parcursul ultimelor decenii pentru clasicii literaturii SF este continuat prin această miniantologie care reprezintă o plăcută surpriză pentru toţi fanii science-fiction-ului.

MIHAIL BULGAKOV

„INIMĂ DE CÎINE"

Supliment nr. 3 al revistei „unu"
Colecţia „Iniţieri", literatură universală
Traducere de Gabriela Abăluţă
Editura „unu", 1991, 96 pag., 33 lei

Revista „Secolul XX" a publicat în anii '70 „Demoniada" şi „Ouăle fatale", neapărute pînă în prezent în volum. Nuvela „Inimă de cîine", avînd un „mesaj" foarte direct, întregeşte imaginea operei lui Bulgakov („Maestrul şi Margareta", „Gardă albă", „Viaţa domnului de Molière").

Acest remarcabil pamflet este pe deplin integrabil şi science-fiction-ului prin pretextul său: grefarea unei glande de „proletar" unui cîine vagabond care se antropomorfizează, constituind prototipul „omului nou": o bestie ce simbolizează peisajul uman care proliferează din 1917 încoace. O teribilă satiră în cheie grotescă a universului ce ne-a sufocat atîtea decenii.

IOAN POPA

„NEGUSTORII DE RĂZBOI"

Editura Aldomars, 1990, 96 pag, 40 lei

Ioan Popa îşi reuneşte în această broşură mai multe texte definitorii pentru modul de concepere al SF-ului de către fandom.

Un diapazon larg de teme şi idei SF, cu ecouri sau preluări din SF-ul mondial sau naţional („ploaia venusiană" a lui Ray Bradbury, „falia în timp şi veşnica damnare a comandoului german", motiv SF aparţinînd lui Mircea Opriţă etc.).

În general, Ioan Popa îşi contureazǎ atmosfera — texte de stare, multe din cele prezente — prin tuşe groase de pateticoliricoid sau sentimentalism apăsat sau prin obsesii cazon-militariste şi personaje cu o mentalitate simplistă, detalii care-i înăbuşă textul şi-l fac monocord (în ciuda obstinaţiei de a mima „teme profunde"), ceea ce reprezintă caracteristicile „producţiei" fandomului în anii '80. O mai atentă dozare a mijloacelor de expresie ar duce la rezultate mai bune.

CRISTIAN TAMAS

ION HOBANA

A. E. van VOGT, creatorul de universuri

Ne putem întreba dacă, emigrînd în Statele Unite la mijlocul celui de-al patrulea deceniu, Alfred Elton van Vogt se aștepta să devină unul dintre monștrii sacri ai science-fiction-ului american și mondial. E adevărat că debutul său în acest gen, cu **Distrugătorul negru** („Astounding Science-Fiction", iulie 1939), fusese primit cu entuziasm, cititorii salutînd ivirea unei noi stele pe firmamentul SF. O foarte bună impresie făcuseră și alte cîteva povestiri. Dar marile sale cărți — reprezentînd deseori, după obiceiul anglo-saxonă, amplificări ale unor texte de dimensiuni reduse — aveau să vină mai tîrziu: **Slan** și **Fabricanții de arme** (1946), **Lumea lui A** (1948), **Călătoria lui „Space Beagle"** (1950), **Arsenalele din Isher** (1951), **Creatorul de universuri** (1953)...

Chiar dacă nu se poate stabili o relație directă între viața și opera unui artist, biografia lui van Vogt ne oferă puncte de reper pentru mai buna înțelegere a vîrtejului de situații și personaje în care ne antrenează acest „Maestru al complicațiilor", cum îl numea Lloyd Arthur Eshbach încă în 1947, referindu-se la faptul că multiplicitatea firelor intrigii și abundența ideilor sînt menite să-l captiveze pe cititor mai eficient decît suspansul unui roman polițist. Așadar, scriitorul s-a născut la 26 aprilie 1912 la Winnipeg, Manitoba, Canada. Și-a petrecut copilăria într-un sat din provincia Saskatchewan, unde tatăl său practica avocatura, apoi într-un orășel din Manitoba. Mai tîrziu, familia s-a mutat la Winnipeg, cunoscînd o scurtă perioadă de bunăstare, cît timp tatăl a fost reprezentantul lui Holland American Line. Dar criza din 1929 a dus la pierderea acestei slujbe. Tînărul van Vogt a fost nevoit să lucreze într-o fermă, ca șofer de combină, fiind în cele din urmă angajat într-o funcție măruntă la Biroul de statistică din Ottawa. În 1932, a izbutit să-și vîndă primul text, în următorii șapte ani scriind povestiri de dragoste, piese radiofonice, articole pe teme diverse. În sfîrșit, în 1939 și-a început fulguranta ascensiune, încurajat fiind de Edna Mayne Hull, și ea autoare SF, cu care se căsătorise în același an.

A.E. van VOGT

Spirit mobil, înzestrat cu o ardentă curiozitate intelectuală, van Vogt „inventează" discipline de frontieră (nexialismul din **Călătoria lui „Space Beagle")**, lăsîndu-se sedus și de pseudo-științe ca semantica generală a lui Korzybski **(Lumea lui A)**. Aventura sa cea mai notabilă pe tărîm extraliterar o constituie asumarea pasionată a dianeticii, metodă „revoluționară" de analiză a funcționării creierului și de stabilire a unei terapeutici miraculoase, „descoperită" de un confrate întru ale SF-ului, L. Ron Hubbard. O bună bucată de vreme, van Vogt renunță la scris, pentru a conduce filiala din Los Angeles a Fundației Dianetice. Din fericire, se va întoarce la uneltele sale, dăruind numeroșilor săi admiratori de pe cele două țărmuri ale Atlanticului, printre altele, **Bătălia eternității** (1971), **Beznă pe Diamondia** (1972), **Un viitor strălucit** (1973), **Întîlnire cosmică** (1979), **Non-A trei** (1984).

L-am cunoscut în 1978, în ambianța febrilă a celui de-al patrulea Congres European de Science-Fiction de la Bruxelles: un senior politicos, dar nu foarte comunicativ, stînjenit parcă de faptul că se afla în centrul atenției fanilor de pe Vechiul Continent. Gheața s-a spart în 1981, cînd ne-am reîntîlnit la Hollywood. M-a invitat la un dinner, împreună cu prietenul nostru comun Forrest J. Ackerman, apoi am continuat discuția în vila lui de pe Belden Drive, în prezența foarte agreabilă a doamnei Lydia van Vogt (Edna Mayne Hull murise în 1975). Și am descoperit un om afabil, radiind un umor subțire și emițînd opinii nonconformiste despre SF-ul american. Mi-a dat o carte cu o dedicație măgulitoare și a fost de acord să fie tradus în România, în condiții foarte acceptabile. Au apărut, astfel, **Călătoria lui „Space Beagle"** și **Război împotriva rulilor.** Dar prezența lui A. E. van Vogt în librăriile și bibliotecile noastre va fi mult mai substanțială, începînd cu acest an. Și mi se pare firesc ca „Anticipația" să deschidă, și de astă dată, cutia cu minuni.

Cîteva cuvinte despre romanul pe care-l prefațez. Mai întîi a fost o povestire mai lungă, **Oamenii-umbră**, publicată în numărul din ianuarie 1950 al de mult dispărutei reviste „Startling Stories". Autorul a reluat-o și a amplificat-o, conform procedeului sus-amintit. În **Istoria science-fictionului modern,** Jacques Sadoul consideră că „primul capitol rămîne una dintre culmile lui van Vogt", rezumă acest capitol și conchide: „Dacă, după asta, puteți să nu citiți **Creatorul de universuri,** înseamnă că nu iubiți cu adevărat science-fictionul". Un repros care, evident, nu poate fi adresat cititorilor acestor rînduri.

Desen de EMIL BOGOS

A. E. van VOGT

Făuritor de univers

1

Cînd ieşi din bar, locotenentul Morton Cargill se clătină. Se opri şi, căutînd în mod instinctiv un sprijin, se întoarse. Văzu o fată ieşind din acelaşi local. Fata se împiedică de el.

Se agăţară unul de celălalt, într-un echilibru precar. Ea păru să-şi revină prima. Bolborosi:

— Auzi, mi-ai promis că mă duci acasă...

— Ce? făcu Cargill. Era gata să adauge: Nu te-am văzut în viaţa mea. Nu spuse însă nimic, deoarece începuse să-şi dea seama că în viaţa lui nu fusese atît de beat. Iar ultima oră fusese atît de neclară, încît cuvintele fetei păreau plauzibile.

Desigur, intenţionase să-şi găsească o tipă înainte de a se înnopta. Şi apoi, ce conta? Era anul 1953. Îi mai rămăseseră trei zile de permisie şi nu avea timp de pierdut cu întrebări asupra modului cum se cunoscuseră.

— Unde ţi-e maşina?

Împleticindu-se, fata îl conduse la un Chevrolet cu două uşi. Îl lăsă s-o ajute să descuie portiera. Apoi ea se prăbuşi pe scaunul de lîngă şofer, cu capul atîrnînd moale. Cargill trecu la volan şi aproape imediat se izbi cu fruntea de acesta.

După cîteva clipe izbuti să-şi revină. „Nu-s în stare să conduc", îşi spuse. „Mai bine aş chema un taxi."

Prudenţa dispăru la fel cum apăruse. La urma urmei, izbutise să agaţe o femeie — indiferent cum o făcuse — şi era suficient de ameţit ca să nu aibă remuşcări. Apăsă pe starter.

După accident, Cargill încercă să iasă din maşină, numai că portiera se blocase. Împingînd cu toată puterea, constată cît de strivit era din toate părţile. Deşi năucit, înţelese că scăpase ca prin minune de moarte sau rănire.

Se întinse către portiera din dreptul fetei. Atunci avu al doilea şoc. Botul maşinii era complet turtit spre înăuntru.

Cu toate că era un întuneric total, Cargill realiză că accidentul fusese fatal pentru fată. Disperat, din nou se strădui să deschidă portiera. De data aceasta reuşi. Ieşi clătinîndu-se şi se pierdu în beznă. Nimeni nu încercă să-l oprească. Strada părea pustie.

Dimineaţa, palid şi mahmur, citi în ziar:

„ACCIDENT MORTAL

Datorită pierderilor masive de sînge, doamna Marie Chanette a decedat în decursul nopţii în maşina ei, complet zbrobită în urma coliziunii cu un copac. Trupul a fost descoperit abia în zori; se crede că victima ar fi putut fi salvată dacă ar fi fost găsită mai devreme.

Exceptîndu-l pe fostul ei soţ, de care divorţase recent, rudele cele mai apropiate ale doamnei Chanette sînt o fiică, în vîrstă de trei ani, şi un frate despre care se crede că domiciliază în New York. Prietenii, precum şi celelalte rude sînt rugaţi să contacteze serviciul pompelor funebre."

Nu se menţiona nimic în legătură cu un posibil însoţitor. Ziarul de după-amiază amintea că femeia fusese văzută discutînd cu un ofiţer. Ziarele de a doua zi avansau ipoteza unei crime şi insistau asupra ofiţerului. Destul de speriat, Cargill reveni îngîndurat în cazarmă.

O piatră i se ridică de pe inimă, cînd după o săptămînă fu trimis în Coreea. Acolo se îndepărtă cu un an de impulsul care-l făcuse să fugă în beznă, lăsînd în urmă o femeie pe moarte. În curînd, bătăliile îl obişnuiră cu realitatea morţii altor oameni şi, treptat, teribilul sentiment de vinovăţie dispăru. Cînd, la începutul anului 1954, reveni în Los Angeles cu gradul de căpitan, se simţea refăcut. După cîteva luni de la întoarcere, în cutia poştală găsi următoarea scrisoare:

„Căpitane Cargill,

Ieri te-am zărit pe stradă şi consultînd cartea de telefon am constatat că nu ţi-ai schimbat adresa. Mă întreb dacă vei avea amabilitatea de a mă aştepta la hotelul Gifford, diseară (miercuri), la 8:30.

A dumitale curioasă,

Marie Chanette"

Cargill citi nedumerit scrisoarea şi pentru o clipă numele nu-i spuse nimic. Apoi îşi aminti. Dar, se gîndi, încremenind, „nu ştia cum mă cheamă!".

Avu nevoie de cîteva minute bune să scape de fiorul de gheaţă ce îl furnicase pe şira spinării. La început se hotărî să nu meargă la întîlnire, dar, o dată cu apropierea serii, ştiu că nu putea să n-o facă.

„A dumitale curioasă"! Ce voia să spună?

La ora 8:15 intră în holul luxosului Gifford şi se postă înapoia unei coloane de unde putea urmări intrarea principală.

Aşteptă. La 9:30 se retrăgea, roşu la faţă, după a cincea tentativă de identificare a Mariei Chanette. Nu-l observase, înapoia coloanei, pe bărbatul care-i vorbea femeii. Acum aceasta surîdea dulce, cu mulţumirea tainică a uneia care a obţinut dubla victorie, de a-şi apăra virtutea şi, simultan, a-şi dovedi puterea de atracţie faţă de alţi bărbaţi. Privirea i se întoarse rapidă, apreciativă, asupra lui

Cargill. După aceea, atenţia îi reveni posesivă către companionul ei. Surîse din nou, mieros. Prinzînd braţul bărbatului, intrară împreună pe o uşă deasupra căreia o inscripţie luminoasă clipea ademenitoare: SALA VISELOR.

Roşeaţa dispăruse din obrajii lui Cargill, cînd reveni la poziţia de pîndă. Totuşi începuse să-şi piardă siguranţa. Nu este lucru uşor să fii respins de cinci femei în aceeaşi seară.

Lîngă el apăru un bărbat masiv, care rosti cu voce scăzută:

— Căpitane, ce-ar fi să-ţi încerci farmecele în alt hotel? Repetatele dumitale eşecuri au început să-i deranjeze pe clienţi. Cu alte cuvinte: şterge-o, tipule, şterge-o, şi încă rapid!

Cargill scrută atent chipul calm al detectivului hotelului. Se întoarse, gata să plece, cînd glasul unei femei tinere răsună limpede:

— Te-am făcut să mă aştepţi mult, căpitane?

Cargill se răsuci, uşurat. Apoi încremeni. Capul îi vuia.

— Marie Chanette, bolborosi el.

Femeia se mai schimbase, totuşi, nu putea fi nici urmă de îndoială. Ea era. Cu coada ochiului, Cargill îl zări pe detectiv îndepărtîndu-se, nedumerit. Rămăsese numai tînăra şi el, holbîndu-se.

— Tu eşti într-adevăr... Marie Chanette!

Abia îi putea pronunţa numele, de parcă ar fi ţinut în gură pietricele, împiedicîndu-i vorbirea. Începea să observe cît de schimbată era, cît de diferită...

Fata pe care o agăţase cu un an în urmă fusese bine îmbrăcată, dar nu în felul acesta. Acum purta un sari „roz cald“ şi o haină de blană provenind de la un animal necunoscut. Era veşmîntul cel mai fascinant văzut de Cargill de cînd revenise în ţară.

Izbuti să-i ignore îmbrăcămintea. „Dar eşti moartă“, ar fi dorit să spună. „Ţi-am citit anunţul mortuar.“

Marie Chanette vorbi însă prima:

— Să mergem în bar, murmură ea. Putem discuta despre... trecut... înaintea unui păhărel.

Căpitanul deşertă primul cocteil fără să ezite. Privind întrebător spre însoţitoarea sa, observă că era examinat cu un zîmbet îngăduitor.

— M-am tot întrebat, rosti ea, ce-aş simţi dacă m-aş întoarce şi aş sta la masă cu un ucigaş. Nu-i prea amuzant, aşa-i?

Cargill începu să-şi adune gîndurile. Aici se ascundea ceva de neînţeles; un ţel mai profund decît părea la prima vedere. Văzuse de suficiente ori ostilitatea stăpînită, pentru ca să n-o recunoască imediat. Femeia aceasta voia să-i facă rău şi trebuia să fie prudent.

— Nu ştiu ce vrei să spui, replică tăios. Nici măcar nu sînt sigur că te cunosc.

Ea nu-i răspunse imediat. Îşi deschise poşeta şi scoase două fotografii. Fără nici un cuvînt, le azvîrli pe masă.

Cîteva secunde, Cargill rămase privindu-le. În cele din urmă pricepu ce vedea şi, cu un icnet, le înşfăcă.

Fiecare clişeu arăta un bărbat în uniformă de ofiţer ieşind dintr-un automobil care suferise un accident. Fundalul însă îi tăie răsuflarea lui Cargill. Într-o fotografie se zărea fata strivită de portieră. Avea chipul schimonosit şi însîngerat. În cea de-a doua, chipul ofiţerului era în prim-plan, văzut de jos, dintr-un unghi aproape imposibil, înapoia moartei. În ambele poze, chipul era al lui Cargill.

Lăsă fotografiile să-i cadă dintre degetele moi şi miji ochii spre Marie Chanette.

— Ce vrei? o întrebă. Apoi, cu violenţă: de unde ai pozele astea?

Ultima întrebare îl trezi la acţiune. Se repezi la clişee, parcă oprind-o pe fată să le mai ia înapoi. Cu mîini tremurînde, începu să le rupă în bucăţele.

— Le poţi păstra, rosti ea calmă. Am negativele.

Cargill se clătină şi, probabil, ridică privirea, deoarece un chelner apăru lîngă masă şi bărbatul se auzi comandînd băutură. Apoi sosi whiskyul pe care-l deşertă pe gîtlejul arzător. Izbuti să gîndească mai raţional. Dacă într-adevăr fata era vie, după toate cele întîmplate, atunci lui nu i se putea aduce nici o acuzaţie.

O văzu scotocind prin poşetă. Luă o ţigară sclipitoare şi, punînd-o în gură, inspiră adînc, apoi expiră un nor subţire de fum. Aparent, fără să bage în seamă privirea lui aţintită asupra „ţigă-

rii", continuă să caute în geantă. Extrase un cartonaş ceva mai mare decît o carte de vizită şi-l împinse pe masă, către Cargill.

— Probabil că te-ntrebi despre ce-i vorba. Aici se explică, într-o oarecare măsură. Ar fi bine să citeşti.

Căpitanul de-abia o auzea.

— Ţigara aia... începu el. N-ai aprins-o...

— Ţigara?

Părea nedumerită; apoi încuviinţă înţelegătoare. Scoase din poşetă o ţigară asemănătoare. O întinse bărbatului.

— Se declanşează automat, îi explică, ori de cîte ori inhalezi. E destul de simplu, dar am uitat că nu vor exista decît peste o sută de ani. Sînt calmante.

Exact aşa ceva îi trebuia lui Cargill. Foiţa părea făcută din material plastic, totuşi aroma era de tutun de calitate. Trase adînc în piept de trei ori. Apoi, cu nervii mai destinşi, uită de ciudăţenia ţigării şi ridică de pe masă cartonaşul. Era tipărit cu litere luminoase:

SOCIETATEA INTERTEMPORALĂ
PENTRU CORECŢII PSIHOLOGICE
recomandă
TERAPIE CORECTIVĂ
pentru
căpitanul Morton Cargill
5 iunie 1954
INFRACŢIUNEA: CRIMĂ
TERAPIA RECOMANDATĂ: MOARTE

Cargill încercă o senzaţie de scufundare, devenind conştient că o pîclă îi năpădeşte mintea. Undeva, în apropiere, cineva pusese un disc cu muzică boogie-woogie. Buimăcit, scutură din cap. O privi pe fată printr-o ceaţă tot mai deasă.

— E-o aiureală, mormăi el. Mă păcăleşti.

Ea clătină din cap.

— Nu-i vina mea. O dată ce am ajuns la ei nu mai puteam avea nici un control. Iar în privinţa ta, în clipa cînd ai ridicat cartonaşul, ai fost...

Glasul i se pierdu în depărtare. Apoi se făcu noapte.

2

Bezna se risipi, totuşi continua să vadă ca prin sită. După ce clipi puternic de mai multe ori, îşi reveni la normal. În mod automat privi în jur.

La început nu-şi dădu seama imediat că nu se mai afla în SALA VISELOR. Deşi încăperea aceasta era complet diferită, pentru o clipă mintea lui făcu un efort disperat să găsească o similitudine. Încercă să se convingă că era tot barul, lipsit de orice mobilier.

Iluzia se nărui. Stătea într-un scaun, în capătul unui salon mobilat cu gust. În stînga, printr-o uşă deschisă se zărea marginea unui pat. În salon, pe peretele din faţa lui, era o oglindă.

Din nou fu nevoit să se corecteze. Privind în „oglindă", vedea o fată aşezată în ceea ce ar fi fost imaginea reflectată a propriului său scaun. Era Marie Chanette.

Cargill sări în picioare. În numai două minute, într-o frenezie de nelinişte şi curiozitate, exploră apartamentul. Uşa întredeschisă dădea într-un dormitor cu o cameră de baie alăturată. Baia avea încă o uşă, probabil spre exterior, care era încuiată. De acum pricepuse că oglinda din salon era în realitate un geam.

Dincolo de acesta exista un apartament identic cu al lui. Avea acelaşi salon şi aceeaşi uşă spre altă încăpere; Cargill nu putea distinge dacă era tot un dormitor, dar aşa credea. Pe un perete al salonului, un ceas arăta „6 mai, 6:22 PM". Evident, se oprise cu o lună în urmă.

Umblase agitat, parcă în transă. Acum reveni la scaun şi se aşeză privind la fată. Îşi aminti ce-i spusese la bar... îşi aminti cartonaşul şi ameninţarea acestuia.

Era cufundat în gînduri, cînd fata se sculă şi se apropie de bariera din sticlă. Rosti ceva, sau mai degrabă buzele i se mişcară parcă articulînd cuvinte. Nu se auzi nimic. Cargill sări din scaun şi răcni:

— Unde sîntem?

Ea clătină din cap. Căpitanul începu să cerceteze peretele, căutînd un posibil mijloc de comunicare. Privi în jurul încăperii, după un telefon. Nu zări nici unul. Deşi înţelese brusc că un telefon nu l-ar fi ajutat cu nimic.

Pentru a-l folosi trebuia să ştie numărul la care să sune. Totuşi exista o mo-

dalitate de comunicaţie. Scotoci grăbit prin buzunarele hainei. Găsind hîrtie şi creion, suspină uşurat. Cu degete nesigure, scrise: **Unde sîntem?**

Lipi hîrtia de sticlă. Fata încuviinţă în semn de înţelegere şi merse la poşetă. Cargill o văzu scriind într-un carneţel, apoi reveni lîngă bariera transparentă. Ridică o foaie de hîrtie. Bărbatul citi: **Cred că în oraşul Umbrelor.**

Era lipsit de sens. **Unde-i asta?** Scrise el.

Ea înălţă din umeri şi răspunse: **Undeva în viitorul tău şi al meu.**

Cargill se mai linişti. Acum ştia că are de-a face cu nişte nebuni. Miji ochii, gîndindu-se rapid. Ce fel de primejdii îl puteau ameninţa din partea unui cult care propovăduia asemenea nonsensuri? Ignorînd complet fata, se aşeză în scaun.

„Nu vor îndrăzni să-mi facă vreun rău", îşi spuse.

Nu putea înţelege cum procedaseră. Probabil că familia Mariei Chanette descoperise, într-un fel sau altul, identitatea celui care o însoţise în momentul accidentului. Cu exagerările specifice neamurilor, dăduseră toată vina pe el.

Nu se simţea însă cîtuşi de puţin vinovat. Şi, în nici un caz, nu avea de gînd să accepte bazaconiile unor rude nevropate. Clocotea de furie, totuşi destinaţia acesteia devenise clară şi nici nu mai era întreţinută de teamă şi confuzie. Îşi conturase deja vreo duzină de planuri de acţiune. Să spargă peretele din sticlă sau uşa secundară a băii, să distrugă toate mobilele din apartament... Indivizii aceia aveau să-şi regrete faptele. Pentru a treia oară, dar acum în mod deliberat, se sculă în picioare. Ridică un scaun, cîntărindu-l pentru primul atac, cînd de undeva din faţă i se adresă o voce bărbătească:

— Morton Cargill, datoria mea este să-ţi explic de ce trebuie să fii ucis.

Cargill rămase locului, încremenit.

După un timp mintea reîncepu să-i funcţioneze. Privi îngrijorat în jur, căutînd difuzorul ascuns din care răsunase glasul. Bănuia că despre aşa ceva era vorba. Respinse iluzia de moment a unei voci din văzduh. Zadarnic examină cu privirea plafonul, podeaua, pereţii... Era gata să înceapă o cercetare mai amănunţită, folosind şi degetele, cînd glasul se auzi iarăşi, de data aceasta aproape, chiar în urechea lui.

— Aceste explicaţii sînt necesare datorită efectelor asupra sistemului nervos.

Nici nu era atent la înţelesul cuvintelor. Se lupta cu un val de panică. Vocea răsunase la numai cîţiva centimetri de ureche, totuşi în locul acela nu era nimeni. Indiferent în ce direcţie ar fi privit, odaia era pustie. Şi nici nu observa vreun aparat mecanic... ceva care să fi putut produce o iluzie auditivă.

A treia oară, vocea i se adresă din spate:

— Într-o asemenea terapie, căpitane Cargill, importantă este corecţia la nivelul electro-coloidal al corpului. Astfel de schimbări nu pot fi induse în mod artificial. Hipnoza nu este convenabilă deoarece, indiferent de profunzimea transei, o părticică a minţii continuă să rămînă conştientă. Vei înţelege imediat ce vreau să zic, gîndindu-te că pînă şi în cazurile unor amnezii profunde poţi porunci subiectului să-şi reamintească tot ce s-a întîmplat. Faptul că avem la îndemînă memoria, capabilă de amintire — dacă e stimulată corespunzător —, explică inutilitatea terapiilor obişnuite.

De data aceasta nu mai putea fi nici o îndoială. Discursul fusese lung şi Cargill avusese timp să se întoarcă şi să se convingă că glasul se auzea dintr-un punct situat la vreo jumătate de metru deasupra capului său. Descoperirea îi zdruncină o anumită siguranţă interioară. Lăsase din mîini scaunul cu care intenţiona să distrugă mobilierul. Acum îl ridică din nou. Rămase cu mîinile încleştate pe spătar, pupilele îngustate, corpul aproape tot atît de rigid ca şi lemnul scaunului şi ascultă din nou glasul fără trup.

— Numai o acţiune, continuase necruţător acesta, poate determina transformări rapide şi evidente. Nu este îndeajuns să-ţi închipui o maşină năpustindu-se asupra ta cu viteză maximă, chiar dacă imaginea e obţinută sub efectul hipnozei. Doar atunci cînd maşina goneşte realmente spre tine şi pericolul se manifestă în mod concret înaintea ochilor tăi... doar atunci se risipesc îndoielile. Doar atunci fiecare părticică a minţii şi trupului acceptă realitatea.

Cargill începuse să-şi piardă unele îndoieli. Încercă o primă senzaţie acută a realităţii din jur. Nu erau numai cîteva rude răzbunătoare. Nesigur, dădu drumul scaunului. Aici era vorba de pericol, clar, personal, imediat. Iar pericolul putea fi înfruntat. Vreme de peste un an fusese condiţionat la o serie de reacţii atunci cînd era ameninţat... o vigilenţă permanentă, combinată în mod paradoxal cu relaxări, e drept superficiale.

— Ce se întîmplă aici? întrebă el. Unde mă aflu?

Amănuntul acesta devenea extrem de important. Pentru a se stabiliza avea nevoie de informaţii. Situaţia era nouă şi diferită de orice cunoscuse pînă atunci. Principalul era că făcuse primul pas pentru a combate o ameninţare: deocamdată, accepta pericolul ca fiind real.

Cineva se pornise împotriva lui. Oricine ar fi fost, era îndeajuns de bogat pentru a fi aranjat în modul acela straniu cele două apartamente. Păreau luxoase şi, cel puţin din acest motiv, convingătoare. Ignorîndu-i întrebarea, vocea continuă din văzduh:

— N-ar fi suficient să-i anunţăm pe urmaşii Mariei Chanette că ai fost ucis. Fata trebuie să vadă scena morţii. Trebuie să te privească după ce ai fost omorît. Trebuie să aibă posibilitatea să-ţi atingă pielea rece şi să înţeleagă caracterul definitiv al celor petrecute. Numai astfel putem asigura corecţia la nivel electro-coloidal. Încheie pe un ton scăzut: Dar, deocamdată, ţi-aş sugera să te odihneşti. Aş dori să ai răgaz să-mi cîntăreşti cuvintele. În această seară mă vei mai auzi o dată... înainte de începutul procedurii terapeutice.

Cargill nu acceptă tonul tranşant al vorbitorului. Timp de cîteva minute, puse întrebări, adresîndu-se direct punctului de unde răsunase glasul. Nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, furios, dar decis, renunţă şi reveni la ideea anterioară, mai violentă. Aproape zece minute, izbi cu scaunul în bariera din sticlă. Scaunul de lemn pîrîia şi vibra la fiecare lovitură, prefăcîndu-se în aşchii. Cu toate acestea, pe sticlă nu se zărea nici măcar o zgîrietură.

Fără tragere de inimă, bărbatul îi acceptă rezistenţa. Intră în baie şi încercă uşa ce ducea în exterior. Trase de clanţă şi orice speranţă îi dispăru — uşa era metalică. Se luptă aproape o oră cu ea, fără să reuşească absolut nimic.

În cele din urmă, pătrunse în dormitor şi se întinse pe pat, cu gîndul să se odihnească puţin. Adormi aproape imediat.

Cineva îl scutura. Se deşteptă buimac şi auzi şoapta unei femei, zorindu-l:

— Repede! N-avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm imediat.

Cargill urma să fie ucis şi aceasta a fost prima lui amintire. Tresări atît de violent încît îl durură toţi muşchii.

Se sculă în capul oaselor. Se găsea tot în dormitorul apartamentului cu perete din sticlă. Fata aplecată deasupra lui era complet necunoscută. Pe cînd o privea, ea se retrase un pas şi începu să meşterească la un aparat minuscul. Îi zărea profilul: preocupat acum şi aproape copilăresc în neliniştea pe care o trăda. Probabil ceva era în neregulă, deoarece începu să înjure încetişor, într-un limbaj deloc copilăresc. Brusc îl privi, în mod evident disperată.

— Pentru numele..., Cargill nu înţelese cuvîntul, nu mai sta acolo. Vino-ncoace şi trage de rabla asta. Trebuie s-o ştergem de-aici.

Căpitanul se străduia să priceapă schimbările rapide de situaţie. Privi cu teamă către uşa deschisă.

— S-s-st! şopti el instinctiv.

Fata îi urmări privirea.

— Nu-ţi face griji în legătură cu ei... deocamdată. Hai mai repede!

Cargill se mişcă greoi. Era complet derutat. Prezenţa fetei îl zăpăcea. Îngenunche lîngă ea şi-i simţi parfumul fin. Îl ameţea. Pentru o clipă, ştiftul micuţ ce-i fusese arătat îi tremură înaintea ochilor. Apoi, necunoscuta explică:

— Apucă-l şi trage tare.

Bărbatul rămase nemişcat. Probabil că expresia chipului său era elocventă, deoarece fata îl privi atentă.

— Oh, lut, exclamă ea... sunase precum „lut"..., ia zi-i lui mămica, ce s-a întîmplat? Ce te frămîntă?

Cargill se concentra cu greu. Gîndurile i se învîrteau în cap şi era asaltat de temeri.

— Cine eşti? bolborosi el.

Fata se dădu înapoi.

— M-am prins, încuviinţă ea. E prea

repede pentru tine. N-ai timp să te gîndeşti. Bietul tut. (Sunase precum „tut".) Înălţă din umeri: Perfect, stăm aici pînă vine o Umbră.

— O ce?

— Niciodată n-o să-nvăţ să-mi ţin gura, suspină fata. Iar l-am pornit!

Îi simţi în sfîrşit ironia. Se înroşi.

— Ce-s toate astea? vorbi aspru. Ce faci aici? Ce...

Ea ridică o mînă, parcă apărîndu-se.

— Gata, gata... cedez. Hai să stăm jos şi să discutăm, da? Mă numesc Ann Reece. M-am născut acum douăzeci şi patru de ani, într-o maternitate. Primul an de viaţă mi l-am petrecut întinsă pe spate. După aceea...

Iritarea ce i-o provocase bărbatului acţiona asupra acestuia ca un stimulent. Îi ordona gîndurile şi conferea unitate unei duzini de impulsuri divergente. Hotărîrea lui o impresionă probabil pe Ann. Deschise gura, parcă gata să continue cu glumele. După ce-l privi... o închise.

Trecură cîteva secunde, apoi ea vorbi:

— Poate că, la urma-urmei, reuşim ceva. Perfect, amice, acum un minut nu ţi-aş fi spus nimic. Ai fost transportat din secolul douăzeci în... mă rog, în prezent. Iar despre subiectul ăsta n-o să-ţi mai spun nici un cuvînt. Aparţin unei grupări care se supune Umbrelor. Şi am fost trimisă după tine...

Se opri. Se încruntă.

— Nu contează! Te rog, nu mă întreba de unde am ştiut că te afli aici. Nu mai întreba nimic. Maşina asta m-a adus în mijlocul Oraşului Umbrelor şi tot ea ne va scoate pe amîndoi dacă deblochezi ştiftul. Îl poţi debloca, chiar dacă nu vrei să mă însoţeşti, pentru că eu trebuie s-ajung la... (Cargill nu înţelese deloc cuvîntul.) În ceea ce mă priveşte, n-ai decît să rămîi aici şi să fii ucis. Acum, te rog, ştiftul!

Ucis! Amintirea îl puse în mişcare. Nu pentru că ar fi uitat, dar salturile nebuneşti ale minţii sale împinseseră primejdia în planul secund. Se aplecă înainte şi întinse degetul mare şi arătătorul.

— Trebuie să trag sau să împing? şopti el.

— Trage!

Cargill trase. Atingerea obiectului îl surprinse. Parcă era uns cu ulei. Degetele îi lunecară fără să prindă nimic. Întinse din nou mîna, puţin temător.

— Smuceşte! şuieră fata.

Smuci. Simţi rezistenţa slabă a unei mişcări de cîţiva milimetri.

— Asta-i! mîrîi răguşit, dar triumfător.

Fata se strecură lîngă el.

— Repede, prinde aici.

Chiar în timp ce vorbea îi călăuzi mîna. Înhăţă puternic maneta indicată. Ea apucă aceeaşi manetă, puţin mai sus.

După aceea, Cargill îşi mai amintea doar o strălucire difuză dinspre proeminenţa convexă de lîngă obrazul lui. Simţise o furnicătură prin tot corpul. Apoi se trezi pe o podea netedă şi dură.

3

Nu privi imediat spre fată. Se sculă precaut şi-şi pipăi capul. Era un gest instinctiv, de autocontrol. Nu-l durea nimic, nu se simţea ameţit şi nici nu încerca tulburări de echilibru.

Habar n-avea de ce se aşteptase la aşa ceva. Începu să analizeze situaţia. Mai întîi, examină încăperea. Era mai spaţioasă şi mai înaltă decît i se păruse iniţial. Părea o anticameră şi era placată în marmură. Cu excepţia cîtorva scaune, nu mai avea nici un alt mobilier. În fiecare din cele două laturi mai scurte ale camerei exista cîte un portal boltit, ducînd într-un coridor. În stînga lui Cargill, o fereastră largă se deschidea în dreptul unor tufişuri dincolo de care nu se putea distinge nimic.

Studia atent peisajul de afară, cînd îşi dădu seama că fata îl privea cu un zîmbet ironic.

— De ce n-aş fi curios? o întrebă pe un ton defensiv.

— Nu te-opreşte nimeni, răspunse ea, apoi chicoti. Dar eşti caraghios.

O privi furios. Era mult mai scundă decît crezuse prima dată şi mai matură. Îşi aminti de limbajul folosit şi decise că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani... şi nu era măritată. Tinerele mame sînt mai atente în privinţa exprimării. În plus, ele nu-şi riscă viaţa alăturîndu-se unor grupuri de rebeli aventurieri.

Profunzimea analizei îl mulţumi pe Cargill. Îi relaxase mintea încordată.

Pentru prima dată de cînd părăsise apartamentul dublu își spuse: „Da, într-adevăr, sînt în viitor! Dar acum sînt liber". Încercă brusc o dorință disperată de a vedea cît mai multe înainte de a fi readus în secolul douăzeci. Voia să știe și să încerce. Era străbătut de fiorul unor iminente plăceri. Se răsuci cu fața către fereastră. Apoi se opri, amintindu-și cuvintele fetei: „ești caraghios".

Coborî ochii, privindu-și trupul. Era dezbrăcat, cu excepția unei perechi de pantaloni scurți. Nu era o îmbrăcăminte indecentă, totuși se simți iritat, de parcă fusese surprins într-o situație rușinoasă. Avea picioare puternice, dar păreau mai subțiri decît în realitate. Niciodată nu arătase prea grozav în costum de baie.

— Ai fi putut să-mi pregătești niște haine, rosti nervos. Se face frig.

Era adevărat. Prin fereastră se vedea că începuse să se întunece. Dacă ar fi fost în California, ar fi început să sufle brizele serii. Chiar și în toiul verii, aceasta însemna răcoare.

— O să ți se aducă ceva, spuse nepăsătoare fata. Trebuie să plecăm imediat cum se înnoptează.

— Aha! exclamă Cargill.

Scutură din cap, încercînd să alunge buimăceala. Deocamdată stătu pe loc, adaptîndu-se aspectelor mai simple ale noului său mediu. Desigur, acestea erau importante, însă nu reprezentau decît o minusculă părticică din ceea ce se întîmpla.

Agitația lui era cauzată de cîteva probleme. Se găsea în această lume a viitorului îndepărtat, pentru că o societate psihologică intertemporală îl utiliza în scopul vindecării unui pacient. Moralitatea actului era prea profundă pentru Cargill și numai gîndindu-se la ea se simțea clocotind de furie. Ce fel de terapie putea fi dacă îl ucideau pe el pentru a înlătura nevrozele altcuiva?

Își stăpîni mînia, deoarece, pentru moment, scăpase de pericol. Acum se confrunta cu misterul salvatorilor săi care, în seara aceasta, intenționau să-l ducă... altundeva.

Tocmai deschisese gura pentru a pune întrebarea ce-l frămînta, cînd fata vorbi:

— Te las să mai privești prin jur. Eu trebuie să plec, să discut cu cineva. Te rog să nu mă urmezi.

Cargill izbuti să-și regăsească glasul abia după ce ea ajunsese lîngă ușa din stînga ferestrei.

— O clipă, spuse el. Am cîteva întrebări...

— Nu mă îndoiesc, chicoti Ann Reece. Îl poți întreba pe **el**, mai tîrziu. Se întoarse și ieși înainte ca bărbatul să mai poată rosti ceva.

Singurătatea îl liniști. Prezența altor persoane în timp ce încerca să se adapteze reprezentase dintotdeauna pentru el o presiune teribilă. Toți păreau să-l includă în planurile lor. El însuși nu avea nici o idee, cu excepția dorinței de-a mai privi pe fereastră.

Prima dată i se păruse că dincolo de geam se întindea un parc bine întreținut. Acum impresia inițială se modifică. Printre ramurile hățișului putea întrezări o stradă. Era genul de stradă pe care oamenii o visează în clipele de reverie magică. Șerpuia printre copacii înalți, printre palmieri și pomi roditori. Prin verdeață se întrezăreau, mărginind-o, clădiri cu forme stranii și vitrine. La fiecare cotitură, felinare ingenios camuflate răspîndeau o lumină blîndă. După-amiaza se transforma în amurg și fiecare fereastră sclipea, parcă datorită unei surse interne de căldură. Pentru o secundă fu ademenit de imaginea unor interioare diferite de tot ce văzuse pînă atunci.

Toate acestea în urma unei singure priviri prin păienjenișul de ramuri ale unui măceș. Cargill se trase îndărăt, tremurînd. Privise pentru întîia dată un oraș aflat la sute de ani în viitor. Era o experiență teribilă.

Se uită din nou, pe îndelete, dar ceea ce vedea era prea fragmentar pentru a-i satisface curiozitatea sporită. Abandonă panorama fascinantă și examină ușa prin care dispăruse fata. Zări un hol, luminat în mod indirect de la o altă ușă, situată la cîțiva metri în dreapta. Șovăi. Ann Reece îi interzisese s-o urmărească, dar nu-l amenințase în nici un fel. Stătea locului, nehotărît, cînd își dădu seama că în odaia alăturată discutau o femeie și un bărbat.

Își încordă auzul. Nu reuși să distingă nimic clar. Îl interesa însă tonul bărba-

tului. Părea că dă instrucţiuni, iar femeia se împotrivea. Cargill recunoscu glasul Annei Reece. Se opunea parcă fără convingere. Reacţia ei o dictă şi pe a lui. Nu era momentul să se năpustească într-acolo — mai bine să ia loc şi să aştepte.

Traversase jumătate din încăpere, îndreptîndu-se către un scaun, cînd lovi cu piciorul ceva ce zăngăni metalic. În bezna aproape completă avu nevoie de cîteva clipe să recunoască maşinăria care-i scosese din Oraşul Umbrelor. Privind-o şi minunîndu-se de ea, îi trecu prin minte o idee nebuneasacă — dacă ar fi ştiut să folosească maşina, ar fi scăpat nu numai de cei care-l făcuseră prizonier prima dată, ci şi de noul grup. Iar de cînd auzise glasul hotărît al bărbatului din camera de alături, acest ultim aspect devenise foarte important.

Simţindu-se precum un hoţ, îngenunche lîngă aparat. Era o bară cu capetele proeminente, semănînd oarecum cu gantera unui halterofil. Căută iute „ştiftul" ce provocase necazul anterior. Nu era vizibil. Folosind numai vîrfurile degetelor, împinse bara, rostogolind-o uşor. O simţea caldă la atingere, dar nu răspundea în nici un alt fel. Retrase degetele. Nu era momentul să facă experienţe.

Şovăind, se ridică în picioare. De pe hol se apropiau paşi. Cargill se răsuci cu faţa către uşă. Paşii intrară în odaie, urmă un fîşîit şi camera se lumină.

În prag stătea o Umbră.

O formă de umbră... o substanţă de umbră... o umbră. Mintea bărbatului se străduia să-l înşele, să pară soliditate acolo unde nu exista decît formă. **Prin** umbra aceea zărea peretele şi totuşi, chiar în vreme ce-l vedea, încerca să-i anuleze realitatea.

Izbuti în cele din urmă să se concentreze şi desluşi în faţa lui un spectru cu siluetă umană, o fiinţă din gaz întunecat, o creatură improbabilă, un obiect însufleţit care rosti:

— Aşa-i, e unul dintre ei. Nu pot detecta nimic.

De undeva foarte aproape, înapoia lui Cargill, Ann Reece spuse:

— Cam cîţi sînt?

— Nu mai mult de o duzină, în toată zona temporală. E un fenomen interesant.

Atît literal, cît şi figurat vorbind, conversaţia îl depăşea pe Cargill. Se afirmase despre el că reprezenta un fenomen interesant; pentru mintea sa, aflată de multe ore într-o încordare fantastică, afirmaţia era amuzantă... considerînd şi stranietatea personajului ce o făcuse. Începu să rîdă, necontrolat. Îi dădură lacrimile de rîs şi continuă să hohotească pînă căzu pe duşumea. Zăcea acolo, istovit, cînd ceva îl atinse şi avu senzaţia că era... **deplasat.**

Mergea. Era imposibil de înţeles cum se întîmplase, dar simţea apăsarea solului în tălpi şi contracţiile muşchilor de la picioarele care se deplasau.

O vreme, fixă, în lumina lanternei ţinute de Ann, călcîiele ei, ridicîndu-se şi coborînd. Din cînd în cînd, tocurile azvîrleau în sus fragmente de pămînt. Brusc, sunetele slabe izgoniră ceaţa de pe mintea lui. Picioarele îşi continuau mişcările automate, însă creierul se trezise la realitate.

Era beznă. Nu se zărea nici urmă de oraş. Înaintau pe un drum de ţară, neasfaltat. Cargill ridică privirea. Probabil că cerul era înnourat, deoarece nu desluşea nici stelele, nici luna. Oftă înăbuşit. Ce se putuse întîmpla? Cu cîteva clipe în urmă se afla într-o vastă anticameră din marmură, într-un oraş, după aceea intrase forma-umbră şi păruse că-l examinează — o privire, cîteva cuvinte —, apoi, drumul acesta întunecat înapoia unei călăuze tăcute.

— Ann! şopti Cargill. Ann Reece...

Fata nu se opri, nici nu se întoarse.

— Deci ţi-ai revenit, comentă ea.

Cargill se întrebă din ce anume îşi revenise. Amnezie, cu siguranţă — amnezie temporară. Nu acordă chestiunii prea multă importanţă. Pentru un om care fusese inconştient de mai multe ori, o nouă perioadă de uitare nu însemna mare lucru.

Problema numărul unu era prezentul.

— Unde mergem? întrebă cu un glas aproape normal.

Tonul fetei sugera oarecum o înălţare din umeri.

— Nu te puteam lăsa în oraş.

— De ce?

— Te-ar fi prins Umbrele.

Fraza avea un ritm iritant, care-l obsedă pe Cargill. **Te-ar fi prins Umbrele. Te-ar fi prins Umbrele.** Aproape că-şi putea imagina copii speriaţi de această ameninţare.

Îşi aminti că fusese văzut de cel puţin o Umbră şi-i spuse fetei. Urmă o pauză.

— El nu-i... dintre Umbre, răspunse în cele din urmă Ann.

— Dar cine este?

— Are un plan..., şovăi ea,... de luptă împotriva lor.

Mintea lui Cargill a făcut un salt uriaş.

— Şi eu ce rol joc în planul ăsta?

Tăcere: Cargill aşteptă, apoi iuţi pasul şi începu să meargă alături de fată.

— Spune-mi, insistă el.

— E foarte complicat, răspunse Ann fără să-l privească. Aveam nevoie de cineva dintr-o epocă extrem de îndepărtată, aşa încît Umbrele să nu-l poată afecta cu minţile lor cvadridimensionale. El te-a văzut şi-a zis că nu poate spune care ţi-a fost viitorul. Pe alocuri, în istorie există indivizi care sînt... complicaţi... aşa ca tine. De aceea te-am ales.

— Ales! exclamă bărbatul. Apoi amuţi. Îl fulgerase gîndul imposibil că tot ce i se întîmplase fusese plănuit. Îşi imagină un individ beat, ales să facă un accident în urma căruia să moară o femeie. Nu, imposibil! În seara aceea se îmbătase din proprie iniţiativă. Ei nu puteau avea nici o legătură cu aşa ceva.

Îşi potoli speculaţiile. Variantele erau prea complexe. Privi încordat spre profilul neclar al Annei.

— Vreau să ştiu, zise el, cum voi fi folosit.

— Nu ştiu, răspunse fata. Eu nu sînt decît un pion.

O prinse de braţ.

— Pe dracu' nu ştii, şuieră ameninţător. Unde mă duci?

Ann încercă zadarnic să-i îndepărteze mîna.

— Mă doare, scînci ea.

Fără tragere de inimă, Cargill îi dădu drumul.

— Răspunde-mi.

— Te duc la o ascunzătoare a noastră. Acolo vei afla ce o să urmeze. Vorbea oarecum crispată.

Cargill analiză eventualele consecinţe şi cu fiecare secundă era tot mai puţin încîntat de ele. Totul se petrecea prea repede, deşi cîteva lucruri erau evidente. Acum părea absolut sigur că nu se mai găsea în secolul douăzeci. Scurta întrezărire a formei-umbre păstra încă suficientă forţă pentru a defini întîmplarea ca neaparţinînd lumii cunoscute de el. La fel de convingător era şi mijlocul de transport prin care fusese scos din Oraşul Umbrelor.

În privinţa cauzelor, ideile lui nu erau chiar atît de clare. Explicaţiile erau contradictorii. Într-o manieră aparent de rutină, Societatea Intertemporală pentru Corecţii Psihologice îl adusese în viitor ca să joace un rol în condiţionarea terapeutică a unui pacient. Părea fantasmagoric — şi era greu de acceptat că urmaşul Mariei Chanette putuse fi de acord cu asemenea idee — însă în mod limpede aceasta fusese implicaţia prezentată. Era în acelaşi timp şi realitatea dinapoia afirmaţiilor făcute de glasul fără trup din straniul apartament dublu. Nimeni de acolo nu păruse să anticipeze sosirea Annei Reece.

Apariţia ei introdusese o nouă serie de factori şi mai dificil de analizat. „A spus", îşi aminti Cargill, „că am fost ales." Asta modifica tot tabloul. El nu mai era doar Efectul. Devenise Cauza, deşi într-un mod încă nedefinit. Devenise Cauza pentru că deţinea ceva dorit de alte persoane.

Grupul Annei Reece dorea să-l folosească împotriva unor creaturi de care se temeau, ceea ce însemna, iarăşi, că el poseda ceva ce-l făcea util. Care fuseseră cuvintele fetei? Viitorul lui nu putea fi prezis. Ei bine, al cui viitor putea fi prezis? Dacă voiau să spună că, scoţîndu-l din epoca lui, nu-i mai puteau urmări acţiunile — păi, asta era normal. Făcuse totuşi o afirmaţie precisă: **Pe alocuri, în istorie există indivizi care sînt complicaţi.** Ce anume îl făcea „complicat" pe el?

Continua să meargă, căutînd să găsească o logică în cele petrecute. În cele din urmă, rosti:

— Nu-mi place deloc situaţia asta.

Am senzaţia că n-ar trebui să te însoţesc în ascunzătoarea aceea.

Cuvintele lui nu părură s-o neliniştească pe fată.

— Nu vorbi prostii, zise ea. Unde să te duci?

Cargill căzu pe gînduri. O dată în Coreea, unitatea lui se retrăsese în dezordine, şi timp de două zile rămăsese în teritoriul inamic. Îşi putea imagina că o situaţie similară aici ar fi putut să fie la fel de neplăcută. Nehotărît, încercă să-şi examineze hainele. Era conştient că-i fuseseră schimbate, dar în beznă era imposibil să-şi dea seama cum arătau. Se simţea totuşi confortabil. Cu siguranţă nu i-ar fi dat nişte veşminte care să-l trădeze. Brusc, se hotărî.

— Nu cred, spuse încetişor, că o să te mai însoţesc. La revedere.

Se desprinse de lîngă fată şi, întorcîndu-se, începu să alerge în direcţia din care veniseră. După zece secunde, părăsi drumul şi se pomeni bîjbîind printr-un hăţiş des. Lanterna Annei Reece fulgeră înapoia lui, căutîndu-l. Reflexiile fascicului îl ajutau însă să-şi croiască drum.

Ieşi pe o păşune şi după ce o traversă în fugă pătrunse în alt desiş. Atunci o auzi pe fată strigîndu-l pentru prima oară:

— Hei, prostule! Întoarce-te!

Vreme de cîteva minute, cuvintele ei destrămară vraja nopţii, dar apoi se desluşiră tot mai slab. La un moment dat i păru că aude: „Fereşte-te de Planiaci!", dar n-avea nici un sens. Trecu peste o colină, după care se făcu linişte.

Decis, dar prudent, Cargill continuă să înainteze prin întuneric. Îl surprindea întinderea ţinutului sălbatic, totuşi important era să nu stea locului. Poate că dimineaţă aveau să pornească în urmărirea lui şi era bine să se îndepărteze cît mai mult de şoseaua unde o lăsase pe Ann Reece. Noaptea era întunecoasă, cerul înnorat. Umezeala din aer îl anunţă că se apropia de un lac sau de un rîu. Schimbă direcţia. Tocmai traversa un spaţiu deschis, cînd raza unei lanterne îl ţintui.

Răsună glasul ascuţit al unei fete:

— Stai aşa; sînt cu acul pe tine. (Se auzise precum „acul".) Sus mîinile.

Ferindu-şi ochii, Cargill întrezări un instrument metalic, mat, semănînd cu o lampă radio. Era îndreptat spre el.

Fata începu să răcnească:

— Tată, am prins un Inter. (Cuvîntul sunase „precum „Inter".) Hai să m-ajuţi să-l duc la bord.

Abia mai tîrziu, căpitanul înţelese că acela fusese momentul cînd trebuia să încerce să scape. Şovăise din pricina armei necunoscute. Dacă ar fi fost un pistol obişnuit, ar fi plonjat în beznă — sau aşa cel puţin se gîndea, cînd devenise prea tîrziu.

Pînă să se hotărască, din întuneric se ivi un bărbat îmbrăcat neglijent.

— Bravo, Lela, rosti el. Eşti fată deşteaptă.

Pentru o clipă, Cargill desluşi o figură ascuţită, bărboasă şi cu privire lacomă. Apoi individul trecu înapoia lui şi-l înghionti cu altă armă tubulară.

— Dă-i drumul, străine, sau te-nţep.

Cargill porni fără tragere de inimă. Înaintea lui începu să se contureze o structură prelungă, cu botul şi coada boante. Razele lanternei se reflectau pe suprafaţa sticloasă. După aceea...

— Ia-o după Lela.

Acum nu mai avea cum să scape. Era urmat îndeaproape de bărbatul înarmat. Intră într-o cabină largă, slab luminată, cu aspect straniu, dar părînd confortabilă şi luxoasă. Îmboldit din spate, traversă o cabină, apoi alta, mai intimă, şi, printr-un coridor îngust, ajunse într-o odăiţă aproape complet neluminată.

Peste cîteva clipe, supravegheată de tatăl ei rămas în prag, fata legă gleznele lui Cargill cu un lanţ. O cheie clicăi de două ori, apoi Lela se retrase, spunînd:

— Ai un pat în colţul ăla.

Cei doi porniră pe coridor spre lumina mai puternică, fiica pălăvrăgind veselă că „în sfîrşit am prins unul...".

— Poate c-ar fi mai bine să-i dăm drumul, rosti tatăl. Poate-s mai mulţi.

În odaia lui Cargill, lumina se stinse. Se simţi o zguduitură, apoi o lentă mişcare ascendentă. **O navă aeriană!** gîndi uluit căpitanul.

Fulgerător îşi aminti strigătul Annei Reece: „Fereşte-te de Planiaci!". Se referise oare la... asta? Bîjbîind prudent prin beznă, se îndreptă către colţul unde se afla patul. Îl găsi şi se aşeză istovit.

Aproape un minut, cercetă lanţul, pi-

păindu-l. Era lung de o jumătate de metru, ideal pentru a împiedica un om şi părea făcut dintr-un metal dur.

Brusc se simţi prea obosit pentru a mai reflecta. Se întinse şi adormi imediat.

4

Cargill încerca o senzaţie plăcută de plutire. Se împotrivi trezirii şi continuă să rămînă afundat în beznă. În această stare nu-şi mai amintea ce se întîmplase, sau unde se afla. Treptat însă simţi mişcarea de sub el. Se foi şi lanţul îl trase de glezne. Durerea provocă un început de teamă. Tresări şi se deşteptă.

Zări plafonul metalic curbat şi-şi aminti imediat totul. Se întinse şi pipăi lanţul. Era rece, tare şi real. Îi trecu un fior prin inimă. Tocmai cînd voia să se scoale în capul oaselor, avu impresia că nu era singur. Întoarse capul. Îşi dădu seama la timp ce era, şi-şi proteja faţa cu braţele.

Biciul îi plesni degetele şi-i atinse gîtul, înţepenindu-i şi arzîndu-i pielea.

— Scoală, putoare netrebnică! Bărbatul din prag ridică biciul pentru altă lovitură.

Icnind, Cargill îşi coborî picioarele pe podea. Orbit de furie, era gata să se năpustească spre individ, cînd zăngănitul metalic al lanţului îi reaminti de handicapul său. Îl cuprinse disperarea.

Biciul plesni iarăşi. Eschivîndu-se, izbuti să fie atins numai pe mîneca hainei. Sfîrcul subţire şi ascuţit şfichiui pe lîngă el, izbind peretele metalic.

Cargill recunoscuse deja în persoana atacatorului pe tatăl fetei din noaptea trecută. La lumina zilei, apărea ca un ins slăbănog, neîngrijit, de vreo patruzeci de ani. Barba nerasă de cîteva zile îi înnegura chipul. Buzele îi erau subţiri. Ochii aveau o expresie vicleană, iar faţa era o mască răutăcioasă. Purta o pereche de pantaloni soioşi şi o cămaşă murdară, descheiată la gît, dezvăluindu-i pieptul scofîlcit şi păros. Rînjea animalic.

— Dă-i drumul, fir-ar pielea ta!

„Dacă mai încearcă să mă lovească, îl atac", gîndi căpitanul, dar rosti cu glas tare:

— Ce vrei să fac?

Întrebarea păru că sporeşte mînia celuilalt.

— O să-ţi arăt eu ce vreau!

Biciul se înălţă şi ar fi lovit, dar Cargill ţîşnise deja de pe pat. Şocul violent al ciocnirii îi tăie răsuflarea, dar adversarul lui fu strivit de canatul metalic al uşii.

Bărbatul gemu şi încercă să se elibereze, însă Cargill reuşise să-l prindă. Cu o mînă îl apucă de pieptul cămăşii, iar cu cealaltă, strînsă în pumn, îl izbi în falca prelungă.

Fusese un adevărat knockout. Trupul inert se prăbuşi pe podea. Stîngaci, Cargill îngenunche lîngă el şi cu degete tremurînde începu să-i scotocească prin buzunare.

De undeva, de pe coridor, se auzi vocea fetei:

— Mîinile sus, sau te-nţep!

Cargill tresări, încordîndu-se. Văzînd arma, şovăi, apoi fără tragere de inimă, se retrase. Se aşeză pe pat.

Fata înaintă şi, cu vîrful pantofului, îl atinse pe tatăl ei între coaste.

— Scoală prostule!

Bărbatul se foi şi se sculă în capul oaselor.

— Îl omor, bolborosi el. Îl omor pe nenorocitu-ăsta de Inter. (Se auzise din nou exact ca „Inter".)

Fata era dispreţuitoare.

— N-o să omori pe nimeni. Ai găsit ce-ai căutat. Ce voiai să facă?

Bărbatul se ridică buimăcit şi-şi frecă maxilarul.

— Nenorociţii ăştia de Interi, mormăi el, mă scot din minţi; dorm toată ziua şi nu ştiu ce-au de făcut.

— Termină cu prostiile, tată. Încă n-a fost instruit. Ce vrei, să-ţi citească gîndurile?

Pătrunse în odăiţă.

— Şi-n plus, jos labele de pe el. Eu l-am prins şi eu îl pedepsesc dacă-i nevoie. Dă-mi biciul.

— Ascultă, Lela Bouvy, rosti tatăl, eu comand flotorul ăsta, nu uita! Îi întinse totuşi biciul, adăugînd morocănos: Nu vreau decît dejunul ăla şi cît mai repede.

— O să-l capeţi. Acum, şterge-o, îi făcu semn poruncitoare. De restul mă ocup eu.

Individul se întoarse şi dispăru.

— Treci în bucătărie, arătă fata cu degetul mare.

Cargill ezită, pe jumătate gata să se împotrivească. Cuvîntul „bucătărie" îi trezi însă imaginea mîncării. Îşi dădu seama că era teribil de flămînd. Se sculă tăcut şi, şchiopătînd, trecu prin uşa indicată. „M-ar putea ţine înlănţuit aici tot timpul", se gîndi.

Disperarea pe care o simţea cîntărea mult mai mult decît lanţul ce-i împiedica picioarele.

Bucătăria era o încăpere îngustă, cu pereţi groşi, transparenţi. Avea cam trei metri lungime, iar în capătul opus exista o uşă, tot transparentă, dincolo de care se puteau distinge felurite maşinării. Atît bucătăria, cît şi sala maşinilor erau scăldate într-o lumină ce pătrundea prin pereţi. Cargill privi în jur, nedumerit. Nu zărea nici un cuptor sau alt aparat pentru gătit. Nu vedea alimente, veselă sau dulapuri. În schimb, pereţii cu aspect sticlos erau brăzdaţi de sute de linii orizontale, verticale, diagonale şi curbe. Aparent n-aveau nici o logică. Dacă marcau cumva anumite uşi ori sertare, el nu-şi putea da seama.

Se întoarse întrebător spre Lela.

— În dimineaţa asta nu-s nori, vorbi ea. O s-avem căldură suficientă.

O privi atent cum înălţă un braţ, răsfiră degetele şi atinse peretele acolo unde începea să se curbeze către plafon. De fapt, doar degetul mare şi cel mic atingeau sticla. Apoi, cu o mişcare rapidă, îşi deplasă mîna paralel cu podeaua. O placă groasă se decupă pe un contur complicat şi glisă silenţios într-o fantă. Cargill întinse gîtul. Din locul unde se găsea, putea zări doar un panou perfect transparent, înapoia căruia se aflau rafturi. Nu putea distinge ce se afla pe rafturi.

Fata împinse panoul lateral. Pentru o clipă, trupul ei îi ascunse gesturile. Cînd se întoarse, ţinea în mîini o farfurie cu peşte crud şi cartofi. Peştele aducea cu păstrăvul şi, în mod surprinzător, era deja semipreparat. Cu toate acestea, nici Bouvy, nici fiica lui nu păreau nişte persoane prevăzătoare, preocupate de altceva decît de prezent.

Bănui că existau echipamente automate pentru curăţat solzii şi dezosat. Lela făcu cîţiva paşi spre el. Atinse din nou cu degetul mic şi cel mare partea superioară a peretelui. O altă secţiune lunecă în jos, dezvăluind un al doilea panou. Îl deschise şi aşeză farfuria pe unul din rafturile dinăuntru.

Cînd închise panoul, un abur străveziu se înălţă din peşte care deveni auriu. Cartofii îşi pierdută culoarea albă, transformîndu-se în cartofi copţi.

— Cred că ajunge, aprecie fata, apoi adăugă: Ia-ţi şi tu ceva.

Scoase farfuria, apucînd-o cu mîinile goale, se opri la frigider pentru a lua un măr şi o pară de pe raftul inferior şi părăsi încăperea.

Bărbatul rămase singur. Cînd ea reveni, Cargill mîncase un măr, îşi gătise nişte pulpe de pui cu cartofi şi înfuleca de zor. Fata se opri în prag.

Era destul de drăguţă, dacă nu luai în seamă expresia puţin posacă a feţei. Cel puţin aşa i se părea lui Cargill. Deşi nu era coafată, pieptănătura şi strălucirea plăcută a părului dovedeau că-i acorda o oarecare atenţie. Avea ochii de un albastru intens, buzele pline şi bărbia voluntară. Purta blugi, iar cămaşa descheiată la gît dezvăluia parţial bronzul unui bust generos.

— Cum de un Inter isteţ ca tine s-a lăsat prins aşa uşor? întrebă ea bănuitoare.

Cargill înghiţi grăbit o porţie mare de cartofi şi răspunse:

— Nu-s un Inter.

Ochii albaştri fulgerară mînioşi.

— Ce minciună mai e şi-asta?

Bărbatul termină ceea ce rămăsese în farfurie.

— Spun numai adevărul. Nu-s un Inter.

— Atunci ce eşti? zise Lela şi mînia dispăru din ochii ce părură că-şi modifică culoarea. Doar nu eşti o Umbră?

Înainte ca el să-i poată răspunde ceva, fata continuă:

— Bineînţeles că nu eşti. O Umbră ştie totul despre navă şi despre bucătărie şi nu trebuie să-nveţe de la mine. Ele ne repară flotoarele, cînd apar chestii prea complicate pentru noi.

Ocazia duplicităţii, oricare ar fi fost urmările sale, trecuse.

— Nu, nu-s o Umbră, mormăi Cargill posac.

Încurcătura fetei se accentuă.

— Dar şi-un Inter ar fi ştiut toate astea. Îl privi mai atentă: Cum te cheamă?

— Morton Cargill.

— De unde vii?

Cînd îi spuse, văzu cum ochii ei expresivi îşi schimbă din nou culoarea. În cele din urmă, Lela încuviinţă:

— Eşti unul din ăia, da? Părea tulburată. Ştiai că pentru voi se oferă recompensă?

Făcu o pauză.

— Ce făceai... acolo de unde-ai venit... ca să te urmărească Umbrele?

— Nimic, înălţă el din umeri. Nu dorea să mai relateze incidentul cu Marie Chanette.

Ochii albaştri sclipiră iarăşi.

— Să nu-ndăzneşti să mă minţi! Dacă-i spun lui tata că eşti un evadat, te-a ras.

— Asta e, rosti Cargill cu toată sinceritatea de care era capabil. Realmente, habar n-am. Ezită, apoi întrebă: În ce an ne găsim?

În clipa cînd puse întrebarea simţi un nod în gît.

5

Pînă atunci nu se gîndise la dată. Nu avusese timp. Ceasul din apartamentul dublu din Oraşul Umbrelor arăta 6 mai, dar nu şi anul. Totul se petrecuse prea repede. Pînă şi întrebările pe care i le pusese Annei Reece în acele prime minute de după sosire fuseseră atît de încărcate emoţional, încît nu percepuse cu adevărat posibilitatea reală de-a fi în viitor.

Care viitor? Ce an? Ce se petrecuse în decursul secolelor trecute? Unde? Cum? Cine? Izbuti să prindă tornada gîndurilor, s-o oprească şi s-o examineze. Lucrul cel mai important era... ce an?

Lela Bouvy ridică din umeri şi răspunse:

— Două mii trei sute nouăzeci şi unu.

— Ce nu pot înţelege, se hazardă Cargill, este cît de mult s-a schimbat lumea faţă de timpul meu. Îi descrise Statele Unite din anul 1954.

Fata era calmă.

— Normal. Majoritatea oamenilor doreau să fie liberi, să nu fie obligaţi să trăiască într-un singur loc, sau să fie legaţi de vreo slujbă idioată. Deocamdată, noi, cei de pe flotoare, sîntem singurii norocoşi.

Căpitanul avea propriile lui păreri despre o libertate unde indivizii depindeau de altcineva pentru a le repara maşinile. Îl interesau însă informaţiile, nu demascarea unor noţiuni false.

— Şi cîţi sînteţi? întrebă el prudent.

— Vreo cincisprezece milione.

Răspunse cu siguranţă şi bărbatul nu insistă.

— Dar Interii?

— Cel mult trei milioane. Era dispreţuitoare: Laşii — trăiesc în oraşe.

— Şi Umbrele?

— În jur de o sută de mii... nu ştiu exact. Nu prea multe.

Cargill bănuia că fata n-avea habar dacă cifrele respective erau exacte. Nu părea genul de persoană bine informată în asemenea probleme. Totuşi oferise un tablou al epocii, umplînd un gol din cunoştinţele lui. Îşi imagină regiunile sălbatice, cîteva oraşe, nenumărate flotoare rătăcind prin văzhud. Încuviinţă mai mult pentru sine şi rosti:

— Înţeleg că Umbrele conduc totul.

— Nimeni nu conduce pe nimeni, se răsti nervoasă Lela. Şi-acum, vezi-ţi de treburile tale. Ai pus destule-ntrebări!

Părăsi încăperea.

Cargill rămase singur aproape tot restul zilei. O revăzu pe Lela, pentru scurtă vreme, cînd veni să pregătească prînzul pentru ea şi taică-său.

Abia după-amiază, bărbatul începu să se gîndească serios la cele aflate. Reducerea masivă a populaţiei era deprimantă. Brusc, marea luptă a vieţii părea mai puţin importantă. Toate ambiţiile secolului douăzeci se dovedeau acum lipsite de valoare, distruse de o catastofă care nu derivase din forţa fizică, ci aparent din dorinţa de evadare. Poate că presiunile civilizaţiei fuseseră prea mari. În momentul cînd se ivise o ocazie reală oamenii fugiseră de civilizaţie ca de o molimă.

Totuşi ipoteza părea improbabilă, chiar şi privită retrospectiv. Civilizaţia fusese ferm instaurată. În ştiinţă şi cul-

tură, omul atinsese poziţii de vîrf. Deşi activităţile lui de animal social lăsau încă mult de dorit, se găsea într-o permanentă luptă, căutînd, învăţînd... Undeva trebuie să fi existat o rigiditate intolerabilă, o trăsătură fundamentală falsă. Din cuvintele fetei, Cargill deduse implicit răspunsul: Autoritatea dobîndise din nou un rol prea important. Ca reacţie, oamenii evadaseră dintr-o societate care le spune din ce în ce mai des că nu ştiau nimic, că trebuiau să se conformeze şabloanelor realizate de cunoscători, sau mai exact de cei care deţineau dreptul legal de a cunoaşte.

Ei încercaseră, instinctiv, să revină la stadiul în care fuseseră Cauză şi nu Efect. Respinseseră ierarhia intelectuală care, rigidă, niciodată dinamică, căuta permanent să impună restricţii. Oamenii se ridicaseră împotriva a mii de epoci întunecate, întîlnind de fiecare dată aceleaşi forţe oarbe de control, supunîndu-se de fiecare dată tot mai multor oprelişti şi apoi — speriaţi — străduindu-se orbeşte să scape.

Părea de-a dreptul descurajant să constate din nou că supercomercianţii şi directorii publicitari, geniile TV, Cadillacurile, Buickurile şi Jaguarurile nu reuşiseră să-şi menţină farmecul atracţiei... Cu siguranţă, lipsise ceva. Poate că dreptul la autodeterminare.

În bucătărie se întunecase, cînd bărbatul observă că nava cobora. Nu putu aprecie cît anume, pînă nu auzi ramurile din vîrful copacilor frecînd metalul de sub picioarele sale. După un minut, răsună un bufnet şi urmă un şoc. Flotorul se tîrî cîţiva metri pe sol, apoi se opri. Dinspre exterior, Cargill putea distinge un vuiet înăbuşit.

Lela intră în odaie. De fapt, o traversă, îndreptîndu-se către bucătărie. Cargill bănui ce intenţiona să facă şi sări în picioare. Era prea tîrziu. Uşa sălii maşinilor era deschisă şi fata glisă o secţiune a peretelui de sticlă. Pe cînd o privea, ea culisă o porţiune din fuzelajul exterior şi ieşi din navă, dispărînd. Umezeala unei brize marine mîngîie obrajii căpitanului; acum auzea mai clar mugetul valurilor.

Fata reveni după un minut şi se opri lîngă el.

— Dacă vrei, poţi ieşi, îi spuse. Ezită, apoi adăugă: Nu-ncerca să fugi. N-o s-ajungi departe şi tata te poate prăji cu acul.

— Unde să fug? pufni bărbatul. Nu mai scăpaţi de mine.

O privi atent, căutînd să vadă cum reacţionează faţă de afirmaţia lui.

Părea uşurată. Nu era grozav, totuşi îşi verifica bănuiala dacă Lela Bouvy nu ar fi apreciat un alt companion în locul tatălui ei. Împleticindu-se prin bucătărie, Cargill se scuză în gînd pentru planul de-a cîştiga încrederea fetei. În situaţia lui, de prizonier, i se permitea să folosească orice vicleşug în vederea evadării.

Nu se opri la uşa sălii maşinilor — urma să-i cerceteze mecanismul de acţionare în decursul dimineţii. Îşi coborî picioarele înlănţuite pe treptele unei scăriţe — secţiunea peretelui exterior ce fusese rabatată în afară. Peste încă o clipă, păşi pe nisipul unei plaje.

Petrecură cea mai mare parte a după-amiezei prinzînd crabi şi alte vietăţi marine care se adunau în jurul unui reflector scufundat de Bouvy în apă. Coasta era sălbatică şi stîncoasă, cu excepţia unor petice de nisip. Pe alocuri, o pădure cobora pînă aproape de marginea falezei ce se înălţa deasupra talazurilor înspumate. Lela pescuia cu o plasă micuţă, aruncînd prada într-o grămadă, de unde Cargill făcea trierea. Separa vietăţile indicate de fată drept necomestibile şi le azvîrlea înapoi în apă, iar pe celelalte le punea într-un lighean. Periodic, Lela ducea ligheanul în flotor să-l golească.

În mod limpede, era fericită. Ochii îi străluceau aţîţaţi în lumina slabă şi se îmbujorase la chip. Ţinea gura întredeschisă, iar nările îi fremătau. De cîteva ori, cînd Bouvy se depărtase, ieşind din raza lor auditivă, ea strigase către Cargill:

— Nu-i grozav? Asta da, viaţă, nu?

— Minunat! răspunsese Cargill. O dată adăugase: N-am mai văzut aşa ceva.

Asta părea că o mulţumeşte şi într-o măsură era chiar adevărat. Traiul sub cerul liber oferea o anume satisfacţie. Fata nu înţelegea însă că viaţa în sine însemna cu mult mai mult. Viaţa civilizată avea mai multe faţete, nu doar una.

Ceea ce-l preocupa pe Cargill era po-

sibilitatea ca el însuşi să fie nevoit să se obişnuiască cu acest fel de existenţă. Poate că ar fi fost înţelept s-o facă. Aici, în aceste spaţii libere, s-ar fi putut pierde cu uşurinţă pentru tot restul vieţii. Nu era încă pregătit să analizeze ce ar fi însemnat asta în termenii plictiselii, ai senzaţiei de inutilitate. Deocamdată, imaginea unui asemenea trai mărginit prezenta destule aspecte neplăcute.

Trecuse cu mult de miezul nopţii cînd terminară de pescuit şi căpitanul reveni în pat, reflectînd la evenimentele serii. În cele din urmă ajunse la concluzia că acţiunile fetei fuseseră extrem de semnificative. Frecvenţa cu care-l căutase, încercările ei de a-l convinge de plăcerile vieţii pe flotor — toate acestea se acumulau într-un mozaic plin de înţelesuri; şi Cargill avusese suficiente experienţe cu femeile pentru a bănui că Lela nu avea vreun prieten. Dacă scopurile ei includeau sexul sau, mai degrabă, în ce termeni urmau să-l abordeze, aceasta era o problemă de educaţie. După comportament, nu părea a fi o puritană. Şi totuşi, nu se simţea încă pregătit să întreprindă acţiunile preliminare necesare pentru a înfrînge rezistenţa unei fete simple.

În ziua următoare, Lela trecu de o duzină de ori prin cabina lui. Cargill, care nu izbutise să descopere secretul deschiderii uşii de la sala maşinilor, o întrebă în cele din urmă pe ea. Îi arătă fără ezitare. Trebuiau atinse simultan ambele canaturi ale uşii.

După plecarea ei, bărbatul merse direct în sala maşinilor, se opri cîteva clipe pentru a studia motoarele — o operaţie absolut inutilă, deoarece erau capsulate — apoi glisă peretele şi privi terenul de sub navă.

Dedesubt gonea un ţinut sălbatic. Cît putea vedea cu ochii erau pîlcuri de copaci şi tufişuri, aproape neatinse de mîinile sau uneltele omului. Printre acestea se distingeau însă şi clădiri. Chiar de la înălţimea de cinci sute de metri, păreau nelocuite. Hornurile din cărămidă zăceau dărîmate pe acoperişuri decolorate de soare. Ferestrele se căscau goale, sau îl priveau sticloase. Pătulele erau gîrbovite, iar pe alocuri bîrnele, cărămizile sau piata se năruiseră complet şi ruinele albite se prăbuşiseră parcă istovite pe sol.

La început zărise doar ferme şi acareturile acestora. Brusc însă dedesubt apăru un oraş. Aici efectul paraginii era mult mai evident — garduri căzute, pavaje crăpate şi năpădite de buruieni şi aceleaşi semne ale distrugerii în privinţa clădirilor. Cînd trecură peste al doilea oraş abandonat, Cargill închise panoul şi reveni tulburat în pat.

Venind dintr-o lume unde practic fiecare metru pătrat de pămînt arabil era îngrijit şi cultivat de cineva, se simţea şocat de felul în care întinderi vaste fuseseră sortite să revină la sălbăticie. Din discuţiile purtate cu Lela, precum şi din cele văzute, încercă să-şi imagineze cum anume se petrecuse dezastrul. Nu reuşi mare lucru. Se întrebă dacă nu cumva puternica dezvoltare a industriei făcuse inutilă agricultura. Într-un asemenea caz, paragina şi decăderea nu erau decît semne ale tranziţiei. Urma să vină o vreme cînd fermele-fantomă şi poate chiar oraşele-fantomă aveau să revină la solul din care se dezvoltaseră, cu organizarea lor complexă. Urma să vină o vreme cînd aceste costisitoare vestigii ale unei civilizaţii anterioare aveau să dispară, date uitării precum oraşele antichităţii.

Următoarele două seri le-au petrecut tot pescuind. În cea de-a patra zi, Cargill auzi din salon un glas necunoscut de femeie. Avea un timbru neplăcut, care îl făcu să tresară.

În mod ciudat, pînă atunci nu se gîndise că cei doi Bouvy comunicau şi cu alte persoane. Era limpede că necunoscuta îi instruia. Aproape imediat ce termină de vorbit, Cargill simţi cum nava îşi modifică traiectoria. Spre amurg, Lela veni la el.

— Diseară facem tabără împreună cu alţii, îi zise. Aşa c-ai grijă! Părea prost dispusă şi ieşi fără să aştepte un răspuns.

Căpitanul căzu pe gînduri. După patru zile de lanţuri, fără să întrevadă vreo posibilitatea de a scăpa de ele, era pregătit pentru o schimbare. „Tot ce am de făcut“, îşi spuse, „este să prind doi indivizi neatenţi.“ Şi nici măcar n-avea de gînd să se poarte cu blîndeţe. „Atenţie“, se gîndi. „Mai bine să nu-mi

fac iluzii deşarte."

Simţea totuşi că prezenţa altor persoane îi putea oferi cu adevărat o posibilitate de evadare.

6

Prin uşa deschisă, Cargill întrezări cîte ceva din activităţile ce se desfăşurau afară. Apăruseră mai mulţi bărbaţi cu undiţe. Vîntul purta izul rîului şi mirosul umed şi plăcut de verdeaţă acvatică.

Se întunecă repede. În cele din urmă, Cargill nu mai putut rezista. Se sculă şi, avînd grijă să nu se împiedice în lanţ, ieşi din navă şi se aşeză pe iarbă. Luminişul din faţa lui avea ceva idilic. Ici-colo sub copaci erau flotoare. Numărase cel puţin o duzină şi i se părea că dincolo de tufişurile dese de pe mal se distingeau luminile altora. Vocile răsunau în amurg, parcă lipsite de tonalităţile aspre, grosolane.

Înapoia lui se auzi un foşnet. Imediat după aceea, Lela se instală lîngă el.

— E plăcut să trăieşti aşa, nu? şopti ea.

Cargill ezită, apoi, oarecum spre propria-i surprindere, se trezi încuviinţînd. „Cu toţii", se gîndi, „tînjim după reîntoarcerea la natură." Dorinţa de a te destinde, de a zăcea pe iarba verde, de a asculta freamătul frunzelor în adierea imperceptibilă — toate acestea le putea simţi chiar el. Era mînat de acelaşi impuls fundamental care-i făcuse pe Planiaci să abandoneze sclavia disciplinată a civilizaţiei. Gîndul că abandonul implica şi revenirea la ignoranţă îl întrista. Rosti cu glas tare:

— Da, e destul de drăguţ.

Din beznă apăru o femeie înaltă, cu un aer voluntar.

— Unde-i Bouvy? întrebă ea.

O lanternă îi sclipi în mînă, luminîndu-i pe cei doi. Îi fixă mai mult decît ar fi fost necesar.

— Ei, să fiu a naibii, răsună glasul ei dinapoia razelor orbitoare, micuţa Lela şi-a găsit un tip.

— Nu te prosti mai mult decît trebuie, Carmean, se răsti Lela.

Femeia hohoti.

— Auzisem ceva despre el, spuse în cele din urmă, da' acum cînd îl pot vedea, zic c-ai de ce să fii mîndră.

— Nu-nseamnă nimic pentru mine, comentă indiferentă Lela.

— Mda? pufni Carmean.

Brusc păru că-şi pierde interesul. Raza lanternei lunecă într-o parte, lăsîndu-i pe Cargill şi Lela în beznă. Lumina se opri asupra bătrînului Bouvy, aşezat într-un scaun lîngă navă.

— Aha, aici erai! făcu femeia.

— Îmhî.

Porni către el.

— Scoală-te şi dă-mi mie scaunul ăla. Nu ştii ce-i politeţea?

— Ia vezi cum vorbeşti, hoaşcă bătrînă, replică ursuz Bouvy. Totuşi se sculă şi dispăru în navă. Cînd ieşi, purta un taburet.

Cît lipsise, femeia îi luase scaunul şi-l dusese la vreo zece metri mai departe, pe malul rîului.

— Adu-ncoace drăcia aia! răcni spre Bouvy. Vreau să discutăm între patru ochi. Şi cred că şi porumbeii vor să fie singuri, chicoti ea.

— Asta-i Carmean, rosti Lela cu un glas uşor încordat. Face parte din şefi. Crede că-i amuzantă cînd vorbeşte aşa.

— Cum adică „face parte din şefi"? întrebă Cargill.

Fata păru surprinsă.

— Ei ne spun ce să facem. Adăugă grăbită: Bineînţeles, nu pot interveni în vieţile noastre particulare.

Cargill căzu pe gînduri. În liniştea nopţii putea auzi, la răstimpuri, vocea lui Carmean. Ocazional se distingea cîte un cuvînt. De cîteva ori, femeia zise „Interi" şi „Umbre". O dată spuse „E clar".

Glasul ei avea o insistenţă care stîrni curiozitatea căpitanului, dar în scurt timp înţelese că era imposibil să deducă ceva din vorbe răzleţe. Se relaxă şi observă:

— Crezusem că duceţi o viaţă liberă... fără să vă spună nimeni ce să faceţi şi ce nu.

— Trebuie să existe nişte reguli, răspunse Lela. Trebuie să ştii unde să te opreşti. Ce se poate şi ce nu. Dar sîntem liberi, adăugă ea cu sinceritate. Nu ca Interii ăia, în oraşele lor. Ultima frază fusese pronunţată cu dispreţ.

— Şi ce se întîmplă dacă nu faceţi ce vă spune ea?

— Pierzi avantajele.

— Care avantaje?

— Preoţii n-o să se mai roage pentru

tine. Nimeni nu-ţi mai dă hrană. Umbrele nu-ţi mai repară nava. Şi-alte chestii de-astea...

Cargill aprecie că în privinţa preoţilor nu şi-ar fi făcut griji. Odată pălăvrăgise cu un capelan militar, înainte de plecarea acestuia spre Orientul Îndepărtat. Individul încerca să fie cît mai prietenos şi, printre altele, se referise la posibilitatea unei noi „goane spre Vest". Cargill îşi amintea propria lui analogie: anume că „Vestul" Statelor Unite se termina la Oceanul Pacific, iar dacă după depăşirea acelui hotar continua să-şi simtă picioarele ude, atunci era mai important de aflat cît de caldă putea deveni apa.

Îi considera ipocriţi pe cei mai mulţi dintre credincioşii pe care-i cunoştea. Credinţa că cineva **a fost** un suflet, sau a avut un suflet, avea atîtea implicaţii încît oricine care nu acţiona în conformitate cu ele făcea din credinţă o simplă culoare de camuflaj. Cargill nu cunoştea pe nimeni care să dovedească prin propriile acţiuni că se consideră un cîmp energetic asociat unui corp material.

Îl surprindea remarca Lelei referitoare la alimente. Avusese impresia că Planiacii îşi făceau provizii din pescuit sau din vînat. Probabil că nu-şi puteau asigura o hrană abundentă pe tot timpul anului, dar extraordinarele echipamente de gătit şi refrigerat ale navei făceau posibile acumulări importante pe durata sezoanelor de vînătoare şi pescuit. Iar aceasta reliefa şi mai mult principala penalizare amintită de fată. Dacă Umbrele nu reparau navele, putea fi într-adevăr dezastruos. Se putea ajunge la concluzia că trebuie să înveţi să-ţi repari nava. Era interesant că un număr aşa de mare de indivizi se lăsau controlaţi cu atîta uşurinţă. Asta dovedea că nu aspectul material era cel important, ci credinţa şi atitudinile unui grup. Oamenii aceştia, precum nenumăraţi înaintea lor, erau sclavii propriilor convingeri.

În cele din urmă, Cargill întrebă:

— De ce Umbrele recunosc autoritatea lui Carmean şi a celorlalţi şefi?

— Oh, păi nu vor să le dăm bătaie de cap.

— Dar îi puteţi captura pe Interi?

Ea ezită, apoi răspunse:

— Nimeni nu-şi bate capul cu Interii.

Cargill încuviinţă. Îşi reaminti încercările sale din ultimele zile de a obţine informaţii de la fată. Probabil că Lela nu văzuse nimic anormal în restricţiile impuse traiului. Acum îi oferise imaginea unei structuri sociale rigide, deşi se părea că ea însăşi nu pricepuse adevărul. Cu siguranţă, se gîndi disperat, trebuia să existe o cale de a profita de această situaţie. Se foi nervos şi lanţul zăngăni, amintindu-i că toate planurile din lume nu aveau efect direct asupra metalului.

Urmată îndeaproape de Bouvy, Carmean reveni la navă. Lăsînd scaunul, se opri în faţa lui Cargill şi, întorcîndu-se pe jumătate, rosti:

— Mi-ar fi de folos un bărbat voinic, Bouvy.

— Nu-i de vînzare, şuieră tăioasă Lela.

— Vorbesc cu taică-tău, fetiţo.

— Asta-i răspunsul, interveni Bouvy. Tipul ni-e de folos. Tonul lui era mai degrabă viclean. Părea gata să se tîrguiască, dar dorea un cîştig cît mai bun.

— Nu mai face pe negustorul cu mine, spuse Carmean, şi continuă ameninţătoare: mai bine fii cu ochii-n patru. Interii ăştia n-au nici un Dumnezeu cînd e vorba de-o fată arătoasă.

Bouvy pufni, dar cînd vorbi era bine dispus.

— Nu-mi vinde mie gogoşi. Lela o să rămînă cu tăticul ei şi-o să-l ajute toată viaţa. Nu-i aşa, scumpo?

— Vorbeşti prostii, tată. Mai bine ai tăcea.

— Nu se lasă, remarcă şireată Carmean. Îţi dai seama cam ce-i cloceşte-n minte...

Bouvy se aşeză într-un scaun.

— Numai aşa, de curiozitate, Carmean, ce mi-ai da pentru el?

Cargill ascultase fazele anterioare ale tranzacţiei cu senzaţia unei irealităţi paralizante. Acum însă pricepu că, într-adevăr, era pe punctul de-a fi vîndut.

Se sublinia faptul, dacă mai era necesară o subliniere, că pentru Planiaci, el nu reprezenta decît un obiect, o proprietate, un sclav ce putea fi pus la munci umilitoare, biciuit, sau chiar ucis fără ca nimeni să aibă remuşcări. Soarta lui era o problemă pur personală ce nu

preocupa pe alţii.

„Cineva o s-o păţească", îşi zise furios. Un ins aidoma lui, decis să evadeze, era o adevărată pacoste pentru Carmean sau pentru oricine altcineva. În momentul decisiv, Cargill avea să-şi asume toate riscurile necesare; căpătase doar suficientă experienţă în primele linii ale frontului pentru ca asta să însemne cu adevărat ceva.

Tîrguiala continua. Carmean îşi oferea propria navă pentru Cargill şi flotorul lui Bouvy.

— E un model nou, plusă ea. Zece ani nu mai ai nici o treabă cu reparaţiile.

Şovăiala lui Bouvy era evidentă.

— Nu-i cinstit, se plînse el. Umbrele o să-ţi dea orice model doreşti. Deci nu-mi oferi ceva important pentru tine.

— Îţi ofer ceva ce pot obţine, iar tu nu poţi.

— E prea multă bătaie de cap, mormăi Bouvy. Trebuie să ne mutăm toate lucrurile.

— Lucrurile! şuieră dispreţuitoare Carmean. Păi, gunoiul ăla nici nu mai merită să te uiţi prin el! Uite acolo, la mine, lucruri cu adevărat preţioase.

Bouvy reacţionă rapid:

— Facem tîrgul, dacă schimbăm navele cu tot ce au înăuntru. Femeia rîse tăios.

— Mă crezi probabil mai proastă decît par. O să-ţi las mai multe chestii decît ai văzut vreodată, dar îmi iau destule.

Lela, care tăcuse pînă atunci, interveni:

— Voi doi pur şi simplu bateţi cîmpii. Nu contează ce hotărîţi. Eu l-am prins şi-i al meu. Aşa spune legea şi tu, Carmean, încerci s-o încalci pentru că eşti şef.

Chiar şi pe întuneric, ezitarea lui Carmean fu evidentă. În cele din urmă rosti:

— Mai vorbim noi şi mîine dimineaţă. Între timp, Bouvy, ar fi bine să-ţi înveţi puştoaica cum să se comporte.

— Asta-i sigur, aprobă tatăl şi în glasul lui se simţi un ton răutăcios. Nu-ţi face griji, Carmean. Interul e-al tău şi dacă mîine dimineaţă o s-avem probleme, o s-asişti la pedepsirea publică a unei fiice nerecunoscătoare.

Carmean rîse triumfătoare.

— Aşa-mi place să te-aud. În sfîrşit, stai şi tu pe picioarele tale.

Continuînd să rîdă, dispăru în beznă. Bouvy se sculă.

— Lela!

— Ce-i?

— Bagă Interu-năuntru şi leagă-l zdravăn.

— Bine, tată. Se ridică în picioare: Dă-i drumul, i se adresă lui Cargill.

Fără un cuvînt, mişcîndu-se încet datorită lanţurilor, căpitanul intră în navă şi se întinse pe pat.

Se trezi după cîteva ore, simţind că cineva trăgea de lanţ.

— Uşurel, şopti Lela. Încerc să-l descui. Stai cuminte.

O ascultă, încordat ca un arc. Peste un minut era liber. Auzi din nou şoapta fetei:

— Ia-o înainte... prin bucătărie. Sînt înapoia ta. Fii atent.

Cargill fu extrem de atent.

Traducere de MIHAI DAN PAVELESCU

(Continuarea în nr. viitor)

Literatura SF I

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL 484

1) FUNDAŢIA — R; **2)** ETERNITATE; **3)** ROGOZ — A — IT; **4)** MP — GIRNITE; **5)** AIDA — E — ORA; **6** EI — IGA — A; **7)** I — NISIPURI; **8)** CUTAT — ARID; **9)** ASIMOV — S — E; **10)** RA— AVIOANE

DORU GOLOGAN

INCURSIUNE

Asemeni mîinii care nu poate pătrunde în camera etanş izolată decît prin intermediul mănuşii cauciucate, special prevăzută, eu intru în spaţiul acestei încăperi prin portretul bărbatului din singurul tablou din perete. Hainele sale se desfac elastic, pentru a-mi permite să ajung în fotoliu, de unde, prin ferestrele ochilor săi, pot privi. Între fotoliu şi tablou, ca un tunel, se desfăşoară interfaţa. Senzaţia de corp străin îmi domină sentimentele, dar – luptînd pentru a-mi învinge greaţa – înregistrez.

Podeaua este acoperită de apă. O undă reversibilă linge pe rînd pereţii şi la fiecare întoarcere culoarea apei se modifică. Pantofii îmi sînt stropiţi de spuma contactului. Beţia cromatică este hipnotică.

Pe jos sînt covoare vegetale, ondulate o dată cu valul. Spărgîndu-se de pereţi, unda varsă cochilii, imprimîndu-le drept tapet. Acestea sînt împinse în sus cu fiecare reiterare. Din conglomerarea lor învie melci de calcar, care încep să urce, în dîre paralele. Secreţiile lor aglutinate formează pe pereţi o crustă, în care rămîn, fosforescente, cochiliile abandonate. Uşuraţi de povară, melcii continuă să se tîrască pe verticală, într-o aglomerare autofagă. Cînd ating tavanul se desprind şi cad, meteoric. Aterizează pe o bibliotecă din lemn şi impactul lor produce incendii. Flăcări subţiri se înalţă pe locul atins, înlănţuind cărţile. Fiecare carte astfel ciumată ia foc, oferind combustiei literele sale, căci boala nu digeră hîrtia. În locul literelor calcinate rămîn cadavrele arabe ale melcilor limax. După un timp, torţele izolate ale cărţilor de pe rafturi aprind un rug din toată biblioteca. Din acest cuptor, ca nişte seminţe prea prăjite, sar în apa de jos teancurile revistelor şi cad la fund, tulburînd ritmul ondulatoriu al vegetalelor. Mai apoi, valul le ordonează în mişcarea sa repetitivă, răsfoindu-le la fiecare întoarcere. Din paginile lor se desprind încet fragmente, ce se dizolvă – devenind nisip. Nivelul apei creşte astfel, scăldîndu-mi genunchii.

Aud o muzică. Din canalele discului, braţul culege cu un ac semnalele sonore ce se propagă, vibrîndu-mi aerul în timpane. Mă relaxez. Simt cum gîndurilor li se opune un cîmp de forţe, apăsîndu-mă sub un clopot pe care nu-l pot penetra. Pe birou, maşinii de scris încep să i se înfunde clapele, într-un ritm nebunesc. Amprentele de cerneală lăsate pe bandă îmi copiază gîndurile. La ieşirea din maşină, paginile se răsucesc în cornete şi apoi se pierd în şurubul uraganului ce se organizează în aer. Accelerate la maximum, cornetele izbesc tavanul, în care forează găuri şi scapă. Prin sita formată cade praful unor stele.

Cursoarele plotterului au fost activate. Alunecarea lor deasupra calcului trasează curbele unor peşti. În monitor, aceste sinusoide îmi formează cardiograma. Praful stelar în cădere umple burta peştilor, care înoată pe masa plotterului. Peniţa cursoarelor are febră şi temperatura ei deformează contururile peştilor, care devin rechini, a căror burtă nu se mai satură cu praf, ci reclamă carne. Tuşul devine roşu; hematiile sîngelui meu părăsesc arterele. Peştii scăpaţi se refugiază în apa de pe podea şi se ascund în nisip.

Jos, nivelul apei a crescut din nou. Unda continuă să vibreze, agitînd ritmic suprafaţa, dar a devenit monocromă. Peştii au părăsit nisipul şi bulele respiraţiei lor, depăşind bariera tensiunii superficiale, se înalţă ca nişte aerostate. Cînd se sparg, lasă să ningă pe suprafaţa apei fluturii icrelor, la discreţia razelor solare concentrate prin lentilele ferestrelor camerei. Sub acest efect foto-fecundant, polipii icrelor suferă metamorfoze. Părţile lor scufundate capătă, progresiv, aparenţe de crustaceu, în timp ce la suprafaţă antenele oarbe ale planctonului se agită obosit. Ca nişte ancore-balast, armurile solzoase de crustaceu îneacă aceste aisberguri fragile, pecetluindu-le transformarea în crabi: nişte crabi xilofagi, animaţi de o foame pustiitoare, care sacrifică picioarele scufundate în apă ale mobilelor. Se năruie astfel o Veneţie de scaune, birouri, biblioteci şi mese. Deasupra nivelului apei nu rămîne nimic.

Lipsit de suportul fotoliului, primesc în piept berbecele valului. Răsturnaţi pe spate în nisip, crabii hipertrofiaţi intră în agonie. Înăuntrul lor, din materia lemnoasă devorată, explodează muguri clorofilici, care-şi trimit spre lumină lăstarii prin orbitele feţei de crab, amestecînd vitrusul ochilor acestora cu apa înconjuratoare. Îmi revine sentimentul de corp străin şi am impresia că nivelul apei creşte. În panică, realizez cu greu că, de fapt, camera se strîmtează, pereţii laterali apropiindu-se. Încerc să ies, dar mă izbesc de pereţi, fără să mai pot găsi culoarul protejat. Simt în nări mirosul sărat al apei, în timp ce drumul între pereţi, pe care-l parcurg cu disperare, se comprimă, încarcerîndu-mă: sînt prizonierul unui colaps. Mă copleşeşte greaţa văzînd cum un elevator lichid, purtînd în suspensie nisip, cochilii, deşeuri vegetale, peşti şi cruste de crabi se năpusteşte spre tavan. Nu pot evita ca, depăşind interfaţa sfîşiată, sîngele meu să se amestece în coloană, înroşind acest gheizer final.

Publicaţii apărute în 1991

Româneşti

1. CPSF Anticipaţia 475—482
2. „467" nr. 2/1991
3. String, nr. 3
4. Paradox, nr. 2
5. Almanahul Anticipaţia '91
6. **Phreeria** — Mihail Grămescu
7. **Încotro curge linişteo** — Romulus Bărbulescu
8. **Timpul este umbra noastră** — ed. Cornel Robu

Străine

1. **Sera** — Brian Aldiss
2. **Rendezvous cu Rama** — Arthur C. Clarke

Texte (nuvele, povestiri)

Româneşti

1. **Incursiune ştiinţifică** — Ruxandra Andrian **(5)**
2. **A nu fi singur** — Marius Alecu **(3)**
3. **Cuşca cu libertate** — M. Amarie **(1—476)**
4. **Sfera de aur** — Horia Aramă **(5)**
5. **Flecarul** — V. Antohi **(5)**
6. **Cristal** — Ovidiu Bufnilă **(5)**
7. **Aragua** — Camil Baciu **(1—476—480)**
8. **Cobai pentru creativitate** — E. Cenuşă **(5)**
9. **Oameni dintr-o bucată** — V. Cilinca **(5)**
10. **Puntea** — M. Cotârţă **(5)**
11. **Locţiitorul** — Constantin Cubleşan **(5)**
12. **Dincolo de visul meu sînt eu** — Daniel Cristian Dumitru **(2)**
13. **Incidentul de la sera 123** — Dan Farcaş **(1—475)**
14. **De la fereastră** — S. Francisc **(5)**
15. **Vecinul meu** — S. Francisc **(5)**
16. **Facerea** — S. Geza **(5)**
17. **Trimis extraordinar** — Mircea Liviu Goga **(2)**
18. **Amoeba Nyctofobiensis** — Mihail Grămescu **(2)**
19. **Umbre pe marginea falezei** — Györfy Gyorgy **(5)**
20. **Superus** — Răzvan Haritonovici **(5)**
21. **Bună dimineaţa, Matei** — Dan Ichim **(5)**
22. **Oranj** — Lucian Ionică **(5)**
23. **Parcul cibernetic** — Eduard Jurist **(1—475)**
24. **Teleficţiune** — Eduard Jurist **(1—480)**
25. **Jocul cu sfere** — Dimitrie Lupu **(5)**
26. **Viaţa pe jumătate** — Dimitrie Lupu **(5)**
27. **Martorul** — Victor Martin **(2)**
28. **Zorii unei lungi nopţi** — Lucian Merişca **(5)**
29. **Vernisajul** — M. Mureşanu **(1—482)**
30. **Puzzle** — Victor Nănescu **(5)**
31. **Specia Regina** — Victor Niţelea **(1—480)**
32. **O spărtură în zid** — Viorel Pîrligras **(2)**
33. **Aventurile unui timponaut** — Liviu Pîrţac **(5)**
34. **Termotul** — P. Sîrbu+St. Ghidoveanu **(1—482)**
35. **Oraşul spaţial** — Doru Tătar **(5)**
36. **Cheile** — Dănuţ Ungureanu **(3)**

Străine

1. **Soluţia finală** — Isac Asimov **(1—487)**
2. **Greşeala** — Isaac Asimov **(5)**
3. **Crăiasa neantului şi a nopţii** — Poul Anderson **(5)**
4. **Mutantul** — Kir Buliciov **(1—477)**
5. **N-a fost nici o dimineaţă** — Arthur C. Clarke **(2)**
6. **Laika** — Arthur C. Clarke **(5)**
7. **Generaţia a treia** — Kemeny Dezsö **(1—477)**
8. **Utopia? Imposibil!** — Thomas Disch **(5)**
9. **Fiica** — Philip Jose Farmer **(5)**
10. **Cîntecul nupţial** — Frank Herbert **(1—480)**
11. **Forţele de ocupaţie** — Frank Herbert **(1—480)**
12. **Colecţionarul** — Damon Knight **(3)**
13. **Noaptea căpcăunilor** — Keith Laumer **(4)**
14. **Situaţie de evitare** — James McConnel **(1—475)**
15. **Omul black-hole** — Larry Niven **(3)**
16. **Legătură telefonică** — Lewis Padgait **(1—476)**
17. **Noepti-Noe** — S. Van Scyoc **(2)**
18. **Lume mică** — Bob Shaw **(1—475)**
19. **Puneţi o întrebare** — Robert Sheckley **(1—479)**
20. **Permisul de infractor** — Robert Sheckley **(2)**
21. **Cine-i acolo?** — Don A. Stuart **(1—481—482)**
22. **Charlie** — T.R. Sulliven **(5)**
23. **De la început** — Adler Timergalin **(1—477)**
24. **Harrison Bergeron** — Kurt Vonnegut Jr. **(5)**
25. **O simplă întîmplare** — John Wyndham **(5)**
26. **Nod temporal** — John Wyndham **(5)**

Dacă le-ați citit

Numiți-le pe cele care v-au plăcut mai mult

Opțiunile dumneavoastră vor ajuta redacția Colecției de Povestiri SF „Anticipația" în decernarea premiului de popularitate „Mihai Ionescu", pentru cea mai apreciată lucrare editată în cursul unui an, premiu prin acordarea căruia se urmărește stimularea aparițiilor editoriale de calitate din acest domeniu, precum și promovarea literaturii S.F. românești, în concordanță cu preferințele cititorilor.

REGULAMENT

Art. 1 Premiul de popularitate „Mihai Ionescu" se decernează anual, pe baza unei liste orientative de apariții. În acest context, invităm casele editoriale și redacțiile de profil să trimită pe adresa Societății „Știință & Tehnică" S.A., pînă la data de 31 Ianuarie, titlurile lucrărilor editate în cursul anului anterior.

Art. 2 Premiul „Mihai Ionescu" se conferă pentru două categorii de lucrări: A) Lucrare SF scrisă de un autor român; premiul va fi acordat autorului.

B) Lucrare S.F. scrisă de un autor străin; premiul se va acorda editorului.

Art. 3 Valoarea premiilor va fi stabilită anual, acestea urmînd a fi atribuite din fondurile „Colecției de Povestiri S.F." și din donații.

Art. 4 Se atribuie, de asemenea, un premiu special, prin tragere la sorți, cititorului care indică numele ambilor cîștigători, Numele celorlalți cîștigători care au dat răspunsuri exacte, vor fi publicate în „Colecția de Povestiri S.F."

NOTA

Pentru anul 1991, redacția a întocmit lista orientativă de lucrări pe care o publicăm alăturat. Pot fi indicate însă și lucrări ce nu sînt cuprinse în lista noastră.

NUMELE ....

PRENUMELE ....

LOCALITATEA ....

Str. .... nr. ....

JUDEȚUL ....

telefon ....

A. Lucrare S.F. românească ....

B. Lucrare S.F. străină ....

Așteptăm talonul de mai sus, completat, pe adresa:
Societatea ȘTIINȚA & TEHNICA S.A., Piața Presei Libere nr. 1
București, cod 79 781, cu mențiunea: „Pentru concursul MIHAI IONESCU".

Lei 25